

40 LET
1923 - 1963

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1963 **XXXVII**

MISIJONSKA NEDELJA

20. oktobra 1963

Véliki praznik misijonske misli se bliža. po volji Cerkve se ta dan skupno s katoličani vsega sveta iztrgajmo iz težkih spon zgolj osebnih in narodnih problemov in se sklonimo k tudi našemu, katoliškemu, vesoljnemu problemu razširjenja Kristusovega kraljestva - Cerkve po vsem svetu. Ta dan

M O L I M O !

kot nam naroča sveta Cerkev: „Kakor je nekoč Mozes na vrhu gore z rokami, proti nebesom povzdignjenimi, izprosil Izraelu božjo pomoč, tako morajo tudi vsi kristjani z molitvijo pomagati oznanjevalcem evangelija, ko se ti v potu svojega obraza trudijo na polju svete službe.“ (Max. ill.)

D A R U J M O !

„Želimo, da velikodušnost kristjanov podpira ustanove v korist misijonom, in v prvi vrsti Družbo za širjenje vere. Upamo, da katoličani celega sveta ne bodo dopustili — ko drugi razpolagajo z izdatnimi sredstvi za širjenje zmote, da bi se naši misijonarji morali boriti s pomanjkanjem.“ (Max. ill.)

D E L A J M O !

„Ako bodo vsi storili svojo dolžnost, kakor za gotovo upamo: Misijonarji v svetu in verniki v domovini, zamoremo pričakovati s trdnim upanjem, da bodo misijoni lepo prospevali.“ (Max. ill.)

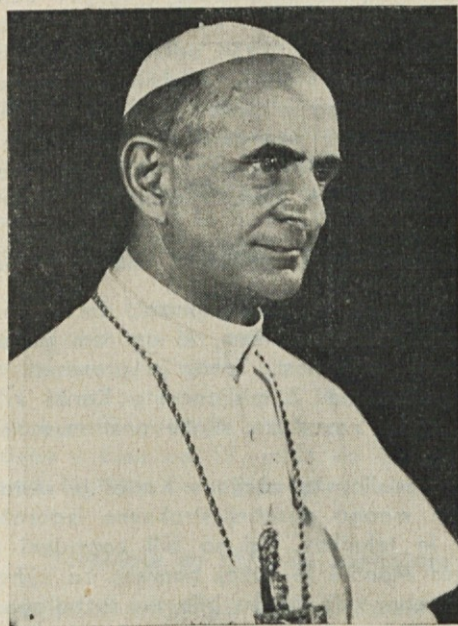
L J U B I M O !

„Ali moremo svojim bližnjim izkazati večjo in odličnejšo ljubezen, kakor če skrbimo, da se rešijo teme poganstva in se poučijo v pravi Kristusovi veri? To delo presega vsa druga dela in dokazuje ljubezni tako zelo, kot presega duša telo, nebesa zemljo, večnost čas.“ (Rer. Eccl.)

Z A M I S I J O N E !

PAVEL VI. IN MISIJONI

SVETI
OČE

PAVEL
VI.

Ves svet je prisluhnil, ko je novi papež Pavel VI. takoj drugi dan po izvolitvi naslovil na ves kardinalski zbor govor, v katerem je povedal nekaj program svojega vladanja Cerkve. Takoj nato pa se je v posebnem govoru po radiu obrnil do vseh vernikov in še posebej orisal temelje, na katerih mora sloneti vse delo Cerkve v sedanjem času. Iz obeh govorov je bilo spoznati, da je prišel na prestol sv. Petra papež, ki je kot milanski nadškof res tudi pravi veliki naslednik enega svojih prednikov na sedežu milanske nadškofije — Pija XI., velikega papeža misijonov, kakor so ga nazvali zaradi nekaterih okrožnic in dejanj, ki so sprožila novo dobo v misijonski akciji sv. Cerkve. V obeh govorih je sicer papež Pavel VI. posvetil misijonom le posamezna poglavja, toda ta so tako polna obsežne in jasne vsebine, da se nikakor ni čuditi, da bo poleg vsega, kar ga čaka, slej ko prej delo in skrb za misijone punčica v očeh novega sv. očeta.

Papež Montini je kot uradnik državnega tajništva deloval pod vlado papeža Pija XI in papeža Pija XII. Ko se je na lestvici vzpenjal vedno višje, mu je pri rednem delu bila vedno pred očmi vsa aktivnost misijonov. Dasí je bil potem kot državni podtajnik v dobi papeža Pija XII dodeljen posebnemu delu in skrb za misijone ni spadala v njegov delokrog, je vedno in povsod poudarjal važnost navzočnosti Cerkve povsod, zlasti pa v nekrščanskih, misijskih deželah. Ko je l. 1954 odklonil kardinalski klobuk in je bil nato imenovan za nadškofa v Milanu, je prevečala skoraj vsa njegova pastirska pisma ljubezen in skrb za misijone. Že v teh pismih se je izkazalo, da je Pavel VI. bil vedno pastir z ogromnim obzorjem in to ne samo na polju študija ali podrobnega pastirskega dela, ampak tudi po razumevanju časa in novih potreb pri delu Cerkve zlasti v misijskih pokrajinah.

Milanski Nadškof in „milanske misijske postaje“

Komaj je prišel v Milan, je takoj pokazal, da razume misijsko akcijo, kakor je v naših časih naložena vsem, ki na tem polju sodelujejo ali pa so odgovorni za njeno sodobnost. Takoj je presenetil milanske vernike z dvema misijskima pobudama: Z misijonom v Karibi v Južni Rodeziji in s predlogom za Mednarodni zavod za dijake onstran morij, ki bi imel sedež v Milanu.

Poseben načrt za misijsko akcijo v Karibi je sestavil, ko je ugotovil, da živi v tistih krajih mnogo posebej strokovno izobraženih in izvežbanih italijanskih delavcev in tehnikov. Vsi so bili zaposleni pri delih za velik, moderen jez. Nadškof Montini je takoj pomislil na njihovo versko življenje in organiziral vse potrebno, da bi jim bila na razpolago trajna duhovna in moralna pomoč. Priglasili so se duhovniki in redovniki iz milanske nadškofije, svojo pripravljenost oditi v Afriko so sporočile tudi redovnice. Klic ni odmeval samo med Milančani; prisluhnili so mu tudi v sosedstvu, in ko je nadškofija Lodi pripravila lepo število duhovnikov in redovnic, ki so želeli biti vključeni v akcijo milanskega nadškofa. Najprej so mislili, da bo delo samo začasno, toda že prvi oddelki duhovnikov in redovnic so sporočili, da bo treba misliti na ustanovitev rednih in trajnih misijskih postaj. Nadškof Montini je znal med milanskimi verniki vzbuditi tolikšno zanimanje in veselje do teh „milanskih“ misijskih postaj, da so verniki nadškofije Milan prevzeli vso skrb za misijon v Karibi in kmalu za tem še za sosedno misijsko postajo v Čurundi, ko se je pokazalo, da je njena ustanovitev nujno potrebna.

Mednarodni zavod za študente z onstran morij

Milan je v nekem oziru ena glavnih prestolnic katolicizma na svetu. Ne samo, da je tradicija Milana zapisana z bleščečimi črkami v zgodovini Cerkve, ne samo, da smo v zadnjih 50 letih imeli dva papeža, ki sta prišla iz Milana, ampak je sloves Milana trdno zasidran na znanstvenem in duhovnem polju,

kjer pomaga graditi notranje bogastvo Cerkve in njenih vernikov. Milan je namreč sedež slavne katoliške univerze Presv. Srca Jezusovega. Poleg osrednje katoliške univerze Gregorijane v Rimu uživa gotovo največji sloves po svetu. Milanski nadškofje so pokrovitelji univerze. Nadškof Montini je kmalu opazil, da univerzi Presv. Srca nekaj manjka. Opažal je, koliko dijakov iz tujine prihaja v njegovo prestolnico študirat prav na univerzo Presv. Srca Jezusovega. Toda za marsikaj pri teh dijakih ni bilo poskrbljeno tako, kakor to zahtevajo naši časi in kakor to v nekaterih državah sveta nudijo druge katoliške univerze svojim slušateljem. Mladi narodi sveta, zlasti nove države v Aziji in Afriki pošiljajo svojo mladino na visoke šole v Evropo; v Milan je prihajala elita mladine, ki pa je bila v tem modernem mestu izpostavljena raznim, tudi nevarnim vplivom. Zato je nadškof Montini kmalu ukrenil, da se v Milanu ustanovi poseben **Mednarodni zavod za študente z onstran morij**. Zamisel je bila kmalu uresničena in nadškof Montini je znal najti sodelavce, ki bodo zavod vodili, vedel je poiskati sredstva, ki naj zavod materialno zavarujejo.

Ta akcija za mladino z onstran morij je v novih državah sveta, zlasti v Afriki, takoj rodila zanimanje za načrte milanskega nadškofa. Odmev njegove delavnosti je šel po vsem svetu, zlasti pa se je zanj zanimal in zavzel papež Janez XXIII., ki je nato v poletju 1962 rad odobril zamisel, da bi nadškof in kardinal opravil posebno potovanje po afriškem kontinentu. Zamisel je bila izvedena v času od 19. julija do 10. avgusta, ko je kardinal Montini v razmeroma kratkem času prepotoval nad 2.000 km. po afriškem kontinentu.

Potovanje po afriškem kontinentu

Uspeh potovanja je bil naravnost odličen. Kamor je prišel kardinal Montini, je povsod pustil med prebivalstvom svetel spomin in je vse ljudstvo hvaležno Cerkvi, da so bile njih dežele počeščene s tolikšno pozornostjo katoliške hierarhije. Seveda je najprej obiskal oba milanska misijona v Južni Rodeziji: Karibi in Čurundo. Takoj po tem obisku je odpotoval v Aksombo v Chani. Bil je ves navdušen nad delavnostjo milanskih misijonov, vendar mu to ni bilo dovolj: povsod je poiskal stike z domačo hierarhijo in se podajal na posamezne misijonske postaje, kjer je bilo to le mogoče. Povsod je pomagal pri pastirskem delu: krščeval je, delil prva sv. obhajila, birmal in obiskoval bolniške prostore misijonskih postaj. Ko je opravil med člani hierarhije, duhovniki, redovnicami in verniki, je obiskoval še domače oblasti. Bil je s svojim obiskom živa priča ljubezni in skrbi, ki jo Cerkev izkazuje novim državam in narodom v Afriki! Toda ni samo dajal, ampak je tudi sprejemal, kajti ko se je vrnil v Milan, je mogel izjaviti, da si je nabral v Afriki veliko zbirko podatkov in dokumentov o namenih narodov na tem narodno in versko najmlajšem kontinentu. Na tem kratkem potovanju, ki je trajalo komaj tri tedne, se je ustavil v Kartumu, Najrobiju, Keniji, Leopoldevillu v Kongu, Karibi in Čurundiju in v Salisburyju v Južni Rodeziji, v Johannesburgu in Pretoriji v Južni Afriki, v Lagosu, v Onitsa, v Emekutu, v Oweriu, Ibadanu, Oyuju, Itorinu,

Oru, Akureju, Benincityju, Okpali, Ikotu, Ekpani, Umuahiji in v Enegu v Nigeriji.

V glavnih središčih so že sedeži cerkvene hierarhije in centrale katoliških ustanov. Vsem je posvetil vsaj nekaj časa. Tako je obiskal Osrednje tajništvo katoliških misijonov v Pretoriji v Južni Afriki in ustavil se je dalj časa na obeh katoliških univerzah v Nsukka v Nigeriji in Aciri v Ghani. V glavnih katedralah je imel pontifikalne službe božje in pristostval skupščinam škofov posameznih pokrajin. Blagoslovil je novo katoliško cerkev Marije, Kraljice sveta, v črnskem predelu Johaneseburga, novo hišo črnskih redovnic v Pretoriji in novi sedež apostolske delegacije v Lagosu. V glavnem mestu v Nigeriji je prišel anglikanski nadškof dr. Paterson pozdravit kardinala Montinija v nadškofijsko palačo.

S papežem Janezom XXIII.

Ko se je vračal v Evropo, je bila njegova pot najprej namenjena v Vatikan, kjer je s pozornostjo in veliko ljubeznijo ves čas spremljal njegovo potovanje sv. oče papež Janez XXIII. Ko je z letališča prišel v Vatikan, je takoj šel v avdijenco k sv. očetu in ostal z njim v razgovoru nad dve uri. Prav iz najbolj poklicanih ust je papež Janez XXIII. izvedel, kakšen je položaj Cerkve v Afriki in to nekaj tednov pred začetkom II. vatikanskega koncila. Podatki so bili takšni, da so nekatere misli in pobude bile vključene v tisti del predlogov za koncil, ki govori o misijskih nalogah Cerkve v našem času. Papeža Janeza XXIII. je vezalo na milanskega nadškofa in kardinala že dolgo prijateljstvo; iz njunih razgovorov in zamisli je znova zažarela vsa velika ljubezen za misijone, ki se je s tem potovanjem še poglobila in še bolj utrdila in razširila obzorje in veličino zamisli, ki jo je prinesel v svoj pontifikat novi papež Pavel VI., nadškof in kardinal Montini. Kakor je bilo to potovanje za narode v Afriki pravo doživetje duhovnega bogastva, ki ga s tolikšno ljubeznijo trosi Cerkev po vsem svetu, zlasti pa v Afriki, tako je bilo pomemben zaključek misijske pastirske akcije nadškofa Montinija v Milanu in uvod ter začetek razširjene aktivnosti v pontifikatu papeža, ki mu je bilo dano, da se je v afriških misijonih tako podrobno in skrbno poučil o tem, kaj naj bodo misijoni našemu času.

Mednarodni misijski kongres in misijski teden v Milanu

Kako je bila misijska akcija res vedno prava punčica v očeh Pavla VI., je izzvenevalo tudi iz besed kardinala Montinija, ko je v letu 1961 zaključil velik Mednarodni misijski kongres na univerzi Presv. Srca Jezusovega v Milanu. Pred kongresom so bili v vsej Italiji, tudi po njegovi pobudi, izvedeni posebni misijski tedni s študijskim programom in posebnim karitativnim delom. Ko je govoril udeležencem kongresa v Milanu, je zatrdil, da je misijska akcija predvsem akcija laikov, ki morajo delo zagrabiti in izvesti prav z najmodernejšimi sredstvi. Dejal je med drugim: „**Problem misijonov ni nov, pač pa je zelo značilen prav za naše čase. Vsi, ki se odločujejo za delo v**

misijonski akciji, naj vedo, da se udeležujejo dela, ki je v teh razmerah postavljeno prav v prvo vrsto in v osredje vse akcije Cerkve — in delež laikov je, da dado tej akciji vso obliko učinkovitosti in sodobnosti.“

V letu 1962 je priredil poseben misijonski teden v Milanu. Zelo aktivno se je udeleževal vseh zasedanj in predaval ter razlagal zamisel in potrebe Cerkve na misijonskem polju. Bilo je prav na predvečer koncila. Zaključil je teden z besedami: „Vsi kristjani so poklicani, da sodelujejo pri razširjenju Kristusovega nauka med pogani. Zato morajo zlasti laiki znati vpostaviti zveze z misijonarji“, in zagotovil je navzoče, da bo glavni poudarek koncila veljal predvsem misijonom. Kajti besede Kristusove: Žejen sem, se bodo spremenile v besede Cerkve, ki bo klicala: Žejna sem.

Moderni pogledi

Letos je bila na praznik Sv. Treh Kraljev velika slovesnost v milanski stolnici. Ko je nadškof Montini začel pridigo, je uvodoma zatrdil, da bo govor misijonska epifanija. Misli pridige so izhajale iz ugotovitve, da je po njegovem to prvi in največji med vsemi prazniki Cerkve. Potovanje po Afriki je vnelo njegovo srce in še poglobilo v njem ljubezen do misijonov. Cerkev ni več zadovoljna samo z navdušenjem za misijonske škofove in duhovnike. Naš čas zahteva, da mora imeti vsaka škofija lastno posebno centralo za misijone, kajti Cerkev želi in — sodobni cilj misijonstva mora biti prav ta naloga —, da vsi verniki postanejo misijonarji, ki skrbe in se trudijo za misijone vedno in povsod! Skrivnost praznika Sv. treh Kraljev je prav v tem, da zgodovina in življenje Cerkve v našem času zahtevata splošen misijonski napor. Vsak kristjan in katoličan mora postati misijonar!

Zato seveda besede, ki jih je potem v svojem prvem govoru posvetil Pavel VI. misijonom, ne morejo presenetiti nikogar. Takole je končal govor: „Drago nam je prav tako opogumiti in blagosloviti iz vsega srca naše nad vse drage misijonarje, punčico naših oči, ki so na vseh celirah sveta v prvih vrstah Cerkve, ko širijo Kristusov evangelij! Naj bi se vedno znali slaviti v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa, s tem da bodo z ljubeznijo prenašali morebitna nasprotovanja in preizkušnje, v prepričanju, da božja pomoč nikoli ne bo manjkala tistemu, ki živi in dela samo za Boga“.

Če kaj, je v našem stoletju jasno razvidno, da so Kristusovo Cerkev vladali papeži, ki so delo Cerkve zastavili najgloblje v korenine in probleme našega časa. Desetletja našega stoletja so bila zlasti desetletja, ko se je razvijala akcija misijonov vedno bolj in zavzemala vedno širša polja. Pavel VI. stavlja misijone v osredje vsega dela Cerkve in sam meni, da so misijoni punčica njegovih oči. Pod takim vodstvom bodo verniki doživljali trenutke, ko bodo priče razmahu misijonske akcije, ki bo širila in utrjevala najgloblje in najtrdnejše temelje novemu sožitju med narodi sveta; sodelovali bodo pri širjenju Ljubezni, ki je po Kristusovih besedah najgloblje poročstvo za pravi mir in za sožitje vsega sveta.

RUMENA NEVARNOST IN NAŠ ČAS

Ruda Jurčec, Buenos Aires

Misijonska akcija katoliške Cerkve se je razširila po vseh kontinentih, modernizirala se je, zastavila svoje temelje na globoke znanstvene in moralne osnove, nauk Kristusov se danes oznanja po vsem svetu. Ko se svet tako naglo razvija, je bilo pričakovati, da se bo akcija za misijone zavarovala in utrdila s pridobitvami modernih časov. Ko se je zaključila prva svetovna vojna, je ves svet zadihal, kakor da se je nad narodi raztegnila prava pomlad svobode in napredka. Vojna se je zaključila z obljubami pravic in enakopravnosti za vse. Res se je v nekaj letih po vojni akcija misijonov zlasti po odločnih modernih ukrepih papeža Pija XI zelo razmahnila; izvedel je celo vrsto radikalnih določb in prav čudovito zgodovinsko pomembno in odločilno je bilo njegovo dejanje, ko je s posvetitvijo prvih kitajskih škofov široko odprl vrata cerkvene hierarhije za druhovnike domačine in za ustanovitev lastne narodne hierarhije. Ko je bil na prvi del koncila povabljen ves episkopat, je samo iz azijskih dežel prišlo nad 130 domačinskih nadškofov in škofov ter štirje kardinali. Cerkev je danes res v pravem pomenu besede vesoljna, ko vabi pod svoje okrilje vse narode sveta in se trudi pri tem zlasti pomagati novim narodom, ki vstajajo v Aziji in Afriki.

Azija in Evropa

Akciji Cerkve se odpira svet, ki je bil silno trdovraten do vplivov iz Evrope. Še do srede 19. stoletja se je azijski kontinent zapiral pred ljudmi iz Evrope, in ko je angleška kraljica in cesarica Viktorija poslala svojega prvega ambasadorja na Kitajsko, so ga Kitajci sprejeli kot zastopnika kraljice, ki je le sužnja in barbarka v očeh božanskega vladarja na kitajskem prestolu. Prvi uradni zastopnik civilizirane in krščanske Evrope je mogel ostati v kitajski prestolnici le nekaj tednov. Na Kitajskem so si potem sledili preobrat, ko je bilo treba uporabljati orožje, da se je Kitajska odprla Evropi — in spomini na te dogodke so še danes globoko zasidrani v kitajski miselnosti in so deloma podlaga sovraštvu in nezaupanju Kitajcev do vsega, kar je prihajalo iz Evrope, na žalost tudi do krščanstva.

Mnogi so pričakovali, da se bo z modernizacijo Japonske zaobrnilo kolo razvoja v Aziji. Res se je po sklepu japonskega vladarja Japonska v letih 1870 odprla vplivom Evrope; zgodilo se je, da so se Japonci odločili Evropo posnemati v toliki meri, da so v nekaj desetletjih dohiteli in ponekod prehiteli evropske vzglednike na vseh poljih. Japonska industrija in trgovina, znanost in kultura se je vsa „evropeizirala“. Med duhovnostjo Azije in Evrope se je zgradil most, ki bi mogel neizmerno koristiti sožitju najprej med kontinenti, zatem pa tudi sodelovanju med vsemi narodi na svetu, tako potrebno v časih, ko so svet zajemale ideje, ki so nekatere bile sicer solidarnosti vsega sveta naklonjene, zelo mnogo pa je bilo med njimi takih, ki

so skušale tem tokovom škodovati: Zlasti na Japonskem se je počasi uveljavila zamisel, da so se japonski in nekateri narodi Azije odločili posnemati Evropo in njeno civilizacijo samo zato, da bi jo tem lažje zavračali in nazadnje sploh izločili iz Azije. V naših časih se je ta zamisel najbolj krepko izrazila v ugotovitvi na zadnji konferenci komunističnih veljakov Kitajske in Sovjetske zveze v Moskvi v juliju 1963, ko se je eden izmed kitajskih delegatov celo povzpел do trditve, da „beli človek“ nima ničesar več iskati v Aziji.

Tako se vračamo v čase, ko je veljalo, da je bila rumena nevarnost v časih Džingiskana za Evropo strašna šiba božja — in v isto razmerje se danes postavljajo do Evrope azijski komunistični glasniki, ki skušajo spraviti ostale azijske narode v svoj tabor s tem geslom sovraštva do vsega, kar je doslej prihajalo iz Evrope.

Azijski komunizem proti evropskemu?

Ko je bil pred nekaj meseci v Berlinu kongres vzhodnonemške komunistične stranke, so prišli na kongres poleg kitajskih tudi zastopniki ja-

Takole si na Formozi rumeni protikomunistični Kitajci predstavljajo rumeno komunistično nevarnost s celine...

ponske komunistične stranke; prišli so zastopniki ostalih komunističnih strank iz severne Koreje, severnega Vietnama, iz Birmanije, Indonezije... Vsi ti delegati so šli najprej v Moskvo, in ko so prišli v Berlin, so se komaj zmedli za zastopnike kitajske kom. stranke, ki je bila že takrat v hudem sporu z vodstvom ruske kom. partije. Bilo je, kakor da ima Moskva vso ostalo Azijo, razen Kitajske, trdno v svojih rokah.

Toda kongres je potekal tako, da so se azijski komunistični delegati začeli oddaljevati od svojih moskovskih zaveznikov, in ko se je v Moskvi zaključil, so bili skoraj vsi na strani kitajske delegacije in — japonska delegacija se je vrnila domov v letalu kitajske delegacije in se ni ustavila v Moskvi.

Kaj se je zgodilo?

Azijski komunistični delegati so opazili, kakšne razlike so med njimi in „tovariši“ iz Evrope. In ko je milanski kom. list „Paese Sera“ objavil podrobno poročilo, kakšno aristokratsko večerjo in nato luksuzen sprejem z izbranim sporedom je vojvoda Luchini Visconti priredil na čast ostalim veličinam italijanske komunistične partije (Luchini Visconti je zadnji potomec milanskih vojvod Viscontijev, znan filmski režiser in dramski umetnik, a kot vojvoda že dolga leta pristen član italijanske kom. partije), je bilo dno prebito in zastopniki azijskih narodov so spoznali, da je med njimi in njihovimi evropskimi tovariši velik, nepremostljiv prepad. Opazili so, da kom. svet ni enoten, da se deli med kom. narode, ki so bogati ali so na poti k življenskemu standardu bogatih narodov, in med nerazvite narode v Aziji in Afriki, ki se morejo reševati v imenu komunizma samo tedaj, če se odločijo za tisto revolucijo, ki bo bogastvo med narodi zares zatrla, podrla svet, ki ne pripada nazorom Azije.

Azijo vladajo stare resnice in modrosti; tam ima čas svojo veljavo in pomen! Kar se mora v Evropi odpraviti v nekaj letih ali desetletjih, mora v Aziji čakati tudi stoletja ali še dlje. Tudi imajo azijski narodi to lastnost, da znajo zlasti politiko vrednotiti čisto drugače kot pa je to v navadi med evropskimi narodi. Tako je eno pravil političnega boja tudi to, da se proti zlu (krvavemu režimu) najbolj učinkovito upreš, če se sploh ne upreš proti njemu, ampak pustiš, da na oblasti sam shira.

Zanimiva je tudi ta resnica, da so azijski narodi radi sledili tistim evropskim tokovom, ki so bili v bistvu sovražniki temeljev, na katerih je slonelo vse duhovno bogastvo evropske kulture in duhovnosti. S tem so pogameli razjedati Evropo in slabiti tabor, na katerega so gledali z ljubo-sumjem, sovraštvom in preziranjem. Ko se je pripravljala druga svetovna vojna, so bili Japonci trdno vključeni v zavezništvo z državami osi, katere politika je slonela na temeljih, ki so napovedovali smrt evropski duhovnosti. Sicer je bila Japonska na njih strani zato, ker je v Aziji dobila potrdila za politiko, ki jo je tedaj izvajala z vojskovanjem na Kitajskem. Desetletju sodelovanja v evropskem fošizmu, je po drugi svetovni vojni sledilo desetletje zavezništva s komunizmom pod vodstvom Kitajske: evropska Marxova ideja postaja sedaj v Aziji temelj in opravičilo za rumeno nevarnost, ki ne grozi več samo Evropi, ampak vsemu svetu, kjer živi beli človek in so še v veljavi njegovi nazori o narodni in mednarodni morali.

V rdečem raju, po skupnem delu, čakajo v vrsti na kosilo: skledico riža...

Kitajska — vodnica Azije?

Kitajska kot vodnica rumenega tabora ne bo šla na pohod samo v imenu zmage ortodoksnih komunističnih načel; sprožila bo razmah kot voditeljica bloka tistih narodov, ki pripadajo k tako zvanim „manj razvitim narodom, to je ubogim narodom“. Sovjetska zveza je že v drugem taboru, saj Hruščev obljublja, da bo prišla kmalu doba obilja v komunističnem svetu narodov, ki bodo na strani Moskve.

Azija temu ne veruje in globina te nevere je prišla na dan na zadnji konferenci v Moskvi med kitajskim in ruskimi delegati. Za kitajskimi delegati so se zaprla vrata, ki bodo verjetno prešibka, da bi zadržala pred pohodom tisti del sveta, kjer narodi danes res dobesedno stradajo, a se kljub temu množe, da napovedujejo mnogi strokovnjaki, da bo Kitajcev v kratkem času 100 milijonov več, to je okrog 800 milijonov, in bo Japonska kmalu tudi presegla število 100 milijonov. Kam se naj razširijo ti narodi, če ne v Sibirijo in Avstralijo, ki sta jim pred durmi in kjer je naseljenost podobna skorajda ničli in so ogromna ozemlja brez ljudi.

Rumena nevarnost bo mogla rasti in zmagovati, dokler bodo veljali sedanjí razlogi zanjo. Komunisti v Moskvi se tolažijo, da bo idejni spor s Kitajsko trajal eno ali dve desetletji. A azijski modrosti bo prijalo, če bi mogel trajati tudi stoletja — in življenje ima tam še vedno samo toliko

cene, da se lahko v njem izhlapiš v skorajda pasivnem preziru do vsega pozemeljskega.

Vpliv krščanstva na Azijo — prereven in prepozen?

Vendar so tudi v ta svet prodirale in še prodirajo krščanske ideje, ki nosijo pečat srečnejše sedanosti in vero v lepšo bodočnost krščanstva. Zlasti v dobah zmede med prvo in drugo svetovno vojno je bil na vsem azijskem kontinentu misijonar oznanjevalec krščanskega reda, ki sloni na pravem spoštovanju med narodi, na pravičnem vrednotenju razmerij med bogastvom in revščino, na pravem pojmovanju poslanstva narodov vsega sveta in ne na sovraštvu med rasami ali kontinenti.

Na žalost sta bila sovražnika tega poslanstva krščanstva tako najprej japonski zavojevalec v letih 1930 kakor kitajski komunistični osvobodjevalec Kitajske po letu 1945. Sodobno nacionalno gibanje se v mnogih azijskih državah razvija v znamenje sumničenja proti krščanstvu.

Močan je glas ljubezni, resnice in pravice, ki v imenu krščanstva zlasti na polju misijonstva skuša razbliniti te zmote. Toda kaj je navzočnost nekaj nad 10 milijonov katoličanov v Aziji proti skoraj poldrugi milijardi narodov, ki se bodo začeli uveljavljati kot rumena nevarnost za ves ostali svet?!

„Starčki so negovani in srečni“, poje himna ljudskih občin na Kitajskem. Kakšna pa je resničnost? „Kotiček sreče“ imenujejo barako, kjer sestradani stari ljudje čakajo na odrešilno smrt.

KITAJSKI PREVOD SVETEGA PISMA

2. avgusta 1961 so v bibličnem frančiškanskem inštitutu v Hongkongu s slovesno zahvalno pesmijo obhajali zaključek prevajanja sv. Pisma na kitajski jezik. Uresničil se je dolgoletni sen kitajskih škofov in misijonarjev. Napor dolgih let je bil kronan z uspehom. Od vseh strani so prihajale častitke prevajalcem. Celo protestantska cerkev je poslala svojega zastopnika na to slovesnost.

Prvi začetki

Vsak misijonar na Kitajskem je živo občutil pomanjkanje celotnega sv. Pisma v kitajskem jeziku. Katoličanov je bilo že nad štiri milijone, kitajski narod visoko kulturen, z bogato književnostjo, s prastaro zgodovino, a misijonarji jim niso mogli nuditi božje besede v njihovem jeziku.

Prvi poskusi prevesti vsaj nekatere dele sv. Pisma na kitajski jezik gredo že v 13. stoletje, ko so prišli na Kitajsko prvi frančiškanski misijonarji. Blaženi Janez Montecorvino, pekinški nadškof, je prevedel v tedanjo kitajščino evangelije in psalme. Koncem 16. stoletja so prišli na Kitajsko misijonarji jezuitje. Priredili so v kitajščini tiste dele sv. Pisma in odlomke, ki se rabijo zlasti pri nedeljski in praznični službi božji. Tudi kasneje ni manjkalo poskusov prevesti celotno sv. Pismo, vendar do uresničitve je prišlo šele v drugi polovici 18. stoletja, ko se je lotil tega dela jezuit o. Poirot. Prevedel je vse knjige nove zaveze in še večji del stare zaveze. Zaradi težkih tedanjih razmer njegov prevod ni mogel iziti. Kasneje, ko bi bilo mogoče ga izdati, je bil pa že nekoliko zastaran in tako ga ni bilo mogoče objaviti.

Leta 1922 je kitajski jezuit o. Hsiao po Vulgati prevedel na kitajščino sv. Pisma nove zaveze. Ta izdaja, s svojimi kratkimi opombami in pisana v lahkem jeziku, je bila zelo priljubljena in v rabi do zadnjega časa. Vendar celotnega sv. Pisma pa niso imeli in vsi so čutili to vrzel. Prvi kitajski cerkveni zbor v Šanghaju l. 1924 je sklenil ustanoviti poseben odbor tujerodnih in kitajskih misijonarjev, ki naj bi se lotil tega prevajanja, vendar do uresničitve ni prišlo, ker ni bilo na razpolago potrebnih moči. Misijonarji so morali zato segati po protestantskih izdajah, ki jih je bilo že več, ako so hoteli ustreči povpraševavcem.

Ustanovitev frančiškanske biblične komisije

Končno je božja previdnost poslala človeka, ki naj bi izpeljal to veliko delo k srečnemu koncu. Je to frančiškanski misijonar oče Gabrijel Allegra, po rodu iz Sicilije, silno nadarjen in podkovan v vedah sv. Pisma. Študiral jih je v Rimu.

Že l. 1935, ko je bil še misijonar v provinci Hunan, se je lotil prevajanja sv. Pisma stare zaveze po hebrejskem izvirniku. Vkljub svoji stalni bolehnosti je

I. 1944 delo srečno dokončal. Vendar je sprevidel, da prevoda ne bo mogoče izdati, ako ga prej ne pregledajo in popravijo sami kitajski duhovniki, dobro podkovani v kitajskem jeziku in književnosti. Zato je svojim rodnim predstojnikom predlagal, naj bi ustanovili posebno komisijo, ki bi se lotila tega prevoda. In res je ta komisija bila ustanovljena 2. avgusta 1945 v Peking in leta 1948, ko so že komunisti zasedli Peking, prestavljena v Hongkong. Vodstvo te biblične komisije je prevzel o. Allegra. Pomagalo mu je še 7 kitajskih frančiškanov in trije evrapski.

Delo biblične komisije

Načrt je bil prevesti vse sv. Pismo stare in nove zaveze na podlagi izvirnega besedila na moderni kitajski knjižni jezik. Vsaka knjiga naj bi imela temeljit uvod, besedilo samo pa vse potrebne opombe za pravilno umevanje sv. Pisma. Nekateri so sicer predlagali, da bi najprvo pohiteli s samim prevodom in z njegovo izdajo, razlago in potrebne uvodnike pa šele kasneje, vendar so spoznali, da je bolje delati počasi in temeljito, z vsemi potrebnimi razlagami in dopolnili, ako hočejo, da ga bodo bravci razumeli. Uvodi in razlage bodo pa tudi zelo prav prišle kitajskim bogoslovcem, ki dozdej niso imeli na razpolago tozadevnih knjig v kitajščini in so morali segati po tujih.

Clani komisije so si delo razdelili. Vsak je prevzel določen del. Nato so pa v skupnih sejah besedilo pregledali in popravili. Dopoldan so imeli skupen študij, popoldan pa vsak zase. Vsi so se morali tudi lotiti učenja hebrejščine in enega tujega jezika, ako so hoteli prevajati na podlagi izvirnika.

Delo gotovo ni bilo lahko. Težko je bilo že najti sposobne sodelavce. Razmere same so k temu nemalo pripomogle, ker so skoro vsi tujerodni misijonarji bili vrženi s Kitajske in so izgubili svoje delovno polje. Tako je bilo zdaj lažje najti sposobne ljudi za to veliko podjetje.

Še težje je bilo s prevajanjem samim. Kitajski jezik ne pozna izrazov za mnogo svetopisemskih besed, kot na primer angel, prerok, apostol, evangelij. Treba jih je bilo zato šele iznajti. Težave so bile tudi glede izbire pravih izrazov. Mnogi izrazi so bili že v navadi v raznih protestantskih ločinah, drugačni od onih, ki so jih uporabljali katoličani. Včasih so tudi po več ur rabili, da so se odločili za pravi izraz.

Nemalo je pripomoglo k uspelemu prevodu tudi dejstvo, da so vsi kitajski sodelavci eno leto prebili v frančiškanskem bibličnem institutu v Jeruzalemu, kjer so lahko globlje spoznali sv. Pismo, si na licu mesta ogledali svete knjige, zlasti pa se še bolj navdušili za sv. Pismo.

Srečen zaključek

Od I. 1946 je skoro vsako leto izšla kakšna nova knjiga stare zaveze. Leta 1954 je izšlo že celotno sv. Pismo stare zaveze v osmih zvezkih. Za novo zavezo, ki naj bi izšla v treh zvezkih, je bilo potrebno več časa, ker so jo hoteli opremiti s temeljito razlago. Ko je bilo tudi to dokončano, so bili vsi

zadovoljni z novim prevodom. Celo protestantje so priznali, da je prevod lep in popoln in da so jih katoličani v tem daleč prekosili. Oni doslej še nimajo prevedenega celotnega sv. Pisma iz izvornika. Celo dr. Hu Shih, priznani poznavalec in strokovnjak za moderno kitajščino, vodja jezikovne reforme, komunist brezbožnik, se je pohvalno izrazil o novem prevodu z jezikovnega pogleda.

Načrti za bodočnost

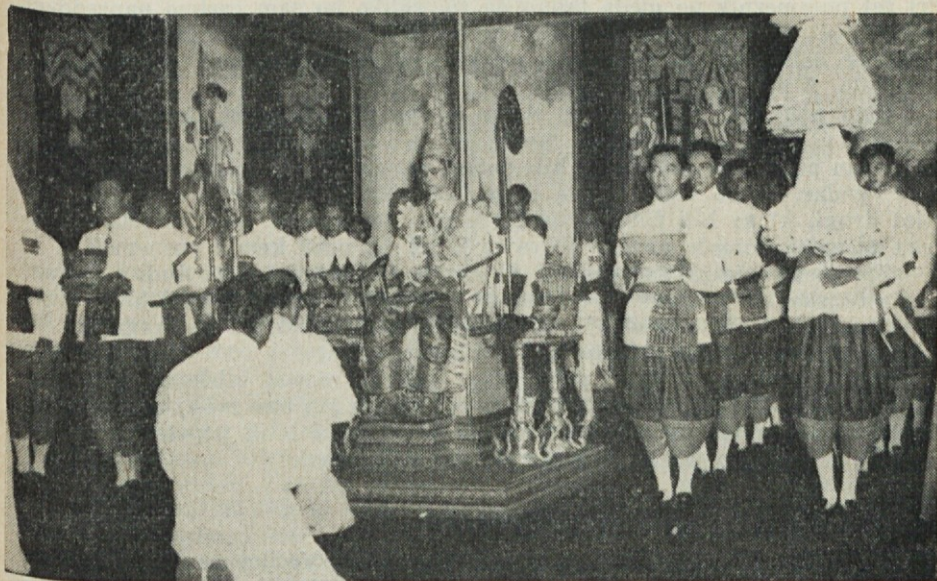
Z zaključitvijo celotnega prevoda je bil storjen samo prvi korak. Zdaj bo treba poskrbeti, do bodo izhajale cenene izdaje na knjižni trg in da si bo lahko čim večje število ljudi omislilo sv. Pismo in ga rado prebiral. Prvi poskus je bil že narejen l. 1960, ko so izšli v žepni izdaji Evangeliji. 300.000 je bilo naklade in v dobrih šestih mesecih je pošla. L. 1960 je izšla ročna izdaja sv. Pisma nove zaveze. Pripravljeno je pa tudi že celotno sv. Pismo stare in nove zaveze s kratkimi opombami za tisk.

Bog daj, da bi božja beseda, ki jo vsebuje sv. Pismo, prinesla blagovest tolažbe in rešenja ubogi Kitajski, ki ječi v okovih brezbožnega komunizma!

Po članku v Die katholischen Missionen 2, 1963, str. 50-53, ki ga je napisal Theobald Diederich OFM, Hongkong.

I. J. C. M.

Siamski kralj v svojem sijaju na prestolu v kraljevi palači v Bangkoku. Sliko je poslala m. Frančiška Novak O.S.U. Bangkok, Siam.

AFRIŠKI DELAVEC

Stanko Boljka, C. M., Toronto

Povsod, a še posebno v Afriki je prehod s kmetov v mesto, iz vasi v tovarne, iz povezanosti na deželi v razbitost v mestih nekaj težkega. Prva revolucija se odigrava v življenju ljudi, ki hote ali prisiljeni zapuste stari red, ker v novem upajo na boljše življenje. In v upanju so neredko varani. Niso našli, kar so šli iskat, in še tisto, kar so dobrega s seboj prinesli, so izgubili.

Cerkev v Afriki mora pomagati pri reševanju problema tisočev in tisočev sinov, ki so si izpodrezali korenine v domači zemlji in odšli za bolj-šim kruhom v mesta. Dobro ve, da človek ne živi samo od kruha, ve pa tudi, da brez kruha življenje ni mogoče.

Iz kmetov v mesta...

Za Cerkev preseljevanje s kmetov v mesta, s polja v tovarne, ni nekaj novega. Je to že stoleten proces, v katerem je izgubila v nekaterih drža-vah dober del delavskega stanu. In ko se je pred kratkim v Afriki začelo tisto, kar je v Evropi že zgodovina, je morala Cerkev pokazati, kaj se je od zgodovine naučila.

Je pa pri afriškem delavskem stanu, ki se šele rojeva, še nekaj dru-gega, kar Evropa zadnjih sto let ni poznala. Mislimo na plemensko ureditev. Pri tej posameznik ne gleda toliko na to, koliko bo sam osebno napredoval, zaslužil, si izboljšal gospodarski položaj. Njegov cilj je blaginja plemena. Poedinec dobro ve, da dokler bo pleme imelo potrebno, tudi njemu ne bo manjkalo. S plemenom posameznik stoji in pade.

Član plemena, ki ga je do danes plemenska skupnost držala pokonci, bo jutri v mestu sam. Seveda novodošli ne bo mogel kar prvi dan skočiti iz kože in pustiti navade, ki so bile dotlej, morda 20 let, del njegovega življe-nja. Vendar, ko bo videl, da ga začudeno gledajo, da se njegovim posebno-stim drugi, ki so bili člani drugih plemen, smejejo, da so tudi člani last-nega plemena domače navade že zavrgli, jih bo prav kmalu posnemal.

Sprememba je prišla prehitro. Velika nevarnost je, da bo tudi vero, naj bo krščanska ali poganska, smatral za nekaj, kar se v mestu lahko zavrže ali spremeni. V nevarnosti je, da postane materialist, za katerega je du-hovni svet samo še ena izmed bajk iz davnih dni.

Da se praznijo afriška polja in se polnijo mesta, nihče ne taji. Da- kar je imel pred 25. leti 85.000 prebivalcev, danes jih ima nekaj nad 300.000. Duala, ki je kamerunsko pristanišče, se je v nekaj letih popeterila. Nekaj podobnega bi lahko rekli za dober del afriških mest.

Razočaranje

Poglejmo si izkoreninjenje v mestih поблиže. Večina ne zna pisati in brati. Prepričani so bili, da bodo v mestih lahko dobili delo, a tega dosti-

krat ni. Eden izmed njih, Senegalec po rodu, takole opisuje svoj položaj: „Pravili so mi o Dakarju. Šel sem od doma. Sedaj že dva meseca iščem delo. Kako naj vnaprej živim, ko sem pa potrošil ves denar?! Niti toliko nimam, da bi se domov vrnil.“

Pa si mislimo, da je delo vendarle bilo. Saj ga mnogi le dobijo. Plača ni zadostna. Za odraslega človeka, ki hoče pošteno jesti in imeti primerno stanovanje, je v Ruanda-Urundi potrebnih vsak mesec 1.000 frankov. A se še dobe primeri, ko delavec zasluži po dva franka na dan. Nekateri delavci hodijo na delo in nazaj peš. Včasih po dve uri v vsako smer. In jedo le enkrat na dan. Kolikokrat je delo pretežko, zlasti še za žene in dekleta. Vajenci morajo dajati del svoje tako revne plače delavcem, delavec pa del zaslužka delodajavcu. Vse zato, da ne pridejo ob delo.

Delavci živijo natrpani v predmestjih, kjer si postavijo stanovanja, ki so vse prej kot človeška. Saj se ne morejo imenovati hiše kupi ostankov, ki so jih nabrali, kjer so mogli, samo da so se za silo ločili od ceste in našli zavetišče za čez noč. Ker so v stanovanjih tako natrpani, iščejo svobodo in malo več prostora po gostilnah, kjer ostane del zaslužka. Več kot moški trpijo dekleta, ki so slabše plačane in zato v nevarnosti, da bodo rade sprejele plačilo v zameno za nemoralno življenje. Vsaj ponekod v Afriki velja, kar je za Haiti napisal misijonar: Od vsakih deset deklet, jih je sedem, ki se odločijo za prostitucijo, ker so lačne ali pa bi rade boljše živele.

V naselju s 15.000 prebivalci so si misijonarji hoteli biti na jasnem glede moralnega stanja prebivalstva. Anketa je pokazala, da je bilo pravih zakonov samo okrog 300. Od celotnega števila 8.000 žensk, jih je 5.000 živelo v grehu ali od greha.

Poslanstvo Cerkev

Prvo, kar je Cerkev opazila, je bilo to, da se preseljenci-katoličani ne približajo duhovnikom in župnijam. Porazgube se v predmestjih, verskega življenja ni in vera začne pešati. Komunisti se jim približajo s svojo propagando in eden ali drug se odloči zanje. In tudi če se jim ne podajo, postaja njihova duša vedno bolj plitva. Otresli se bodo plemenske discipline, izgubili bodo stik s Cerkvijo, ostane jim le slabo plačano delo.

Apostolat

Kaj naj Cerkev napravi? Te ljudi, ki so osamljeni, je treba držati pokonci. Namesto plemenske povezanosti mora priti povezanost v Kristusu, zaradi katere so kristjani, pa naj bodo še tako različni glede narodnosti ali plemena, bratje med seboj. Afriška Cerkev kliče k molitvi za svoje otroke, ki so v nevarnosti, da se v mestih popolnoma izgubijo ne samo kot kristjani, ampak tudi kot ljudje. Poziva kristjane, naj se zavedo, da se mora vera prav posebno pokazati v okoliščinah, v katerih je danes toliko Afrikancev: kristjani vrženi iz plemenske skupnosti, so popolnoma osamljeni v predmestni gneči. Ker bo plemenska povezanost v novih razmerah izgubljena, se bodo morali delavci združiti in si pomagati, ker so krščanski delavci. Potrebni sta socialna pravičnost in krščanska ljubezen. In ker je za afriškega delavca socialne pravičnosti še tako malo in ker Cerkev nima moči, da bi jo upostavila, toliko bolj prosí, naj si bodo krščanski delavci zares bratje

med seboj. In tudi, naj jim priskočijo na pomoč tisti, ki so kristjani in jim za življenje nič ne manjka.

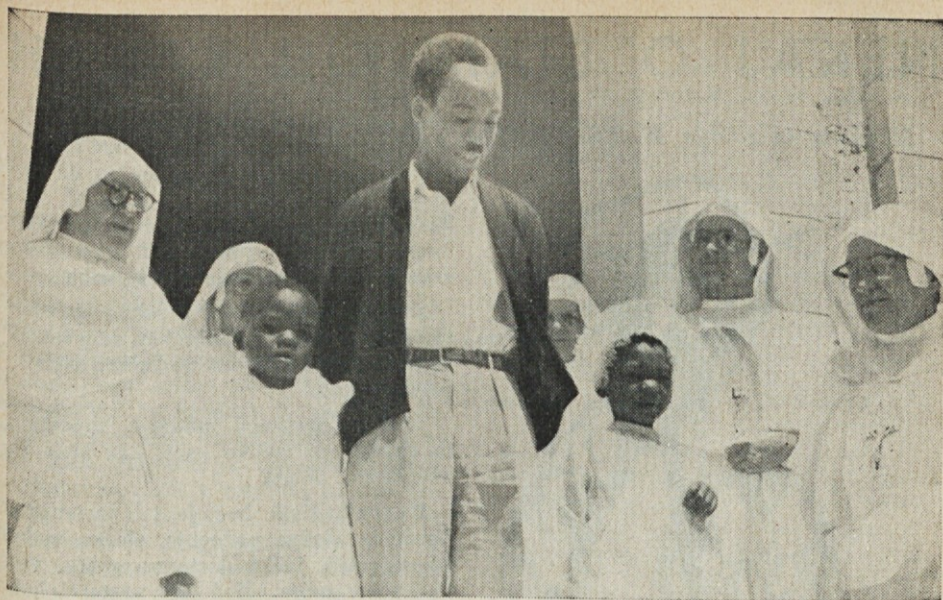
Posredovanje pri oblasteh

Kjerkoli se ji ponudi priložnost, pa Cerkev vpliva tudi na tiste, ki imajo oblast, naj se zavzamejo za delavce. Kombonianski pater Henrik Bartolucci poroča o delni rešitvi problema, ki se je obnesla v nekaterih afriških državah. Država vzame nezaposlene delavce v tako imenovano civilno službo, ki je v marsičem podobna vojaški službi. Kot se vojak pripravlja za vojsko, čeprav se dejansko ne bori, tako tudi država pomaga delavcem s tem, da jih vzgoji, od svoje strani bo pa zahtevala, da ji pomagajo vzgojiti nove delavce. Res je, da ti delavci vsaj delno izgubijo svobodo, ko morajo sprejeti disciplino, ki je za vsako uspešno delo potrebna. Šela je morda nekoliko stroga, a na večino dobro vpliva. Med nezaposlenimi delavci, ki jih država uči dela, bodo za to odgovorni izbrali delavske voditelje, ki bodo šli tja, kamor jih bo država poslala. Nadaljevali bodo kot učitelji drugih, ki so v istem položaju, v katerem so bili sami pred dobrim letom.

Veliki ekonomski problemi

V Afriki dela ne manjka. Saj je skoro vse treba zgraditi. Manjka pa ljudi, ki bi bili zmožni delo, ki čaka, opraviti. In ker delo ni opravljeno, tudi napredka ni. In ker tega ni, se delavcem plače ne zvišajo. Prvo, najbolj potrebno je: vzgoja delavcev. In najbolje bo seči po tistih, ki so brez dela, a vendar pravijo, da hočejo delati. Saj so zato prišli s kmetov v mesta. Zanje in za državo bo dobro, če se jih za delo izšla, da bodo pozneje kot kvas za milijone in milijone, ki na kmetih niso zadovoljni, za drugačno delo pa tudi ne pripravljeni. Afrika nima kapitalov. Edini njen kapital, ki je veliko vreden, a povečini neuporabljen, so roke njenih delavcev. Tudi te so ponekod bolj slabotne. Ker je na afriških poljih žena tista, ki opravi največ dela, se moške in fantje težkega dela niso navadili. Ko pridejo v mesto, mislijo, da bodo tudi tam lenarili. Ko vidijo, da je delo trdo, nekateri ne marajo delati. In tako državam, ki se resno trudijo, da bi zboljšale gospodarski položaj, ni ostalo nič drugega kot prisiliti za delo zmožne, da res delajo. V začetku so nepoučeni časnikarji zagnali krik in vik, da Afrikanci uvajajo prisilno delo kot Kitajci. Vendar misijonarji poročajo, da to ni res. Dela zmožen človek mora delati. In v to ga država prisili, kadar drugače ne gre. Ostane pa svoboden, da spremeni delo, kraj, kjer dela, in podobno. Delati mora, ker država ne mara, da bi drugi morali delati zanj. Škofje ene afriških držav so v skupnem pastirskem pismu zapisali: „Cerkev ni nikoli branila, da bi država ne smela imeti redne vojske, ki jo bo branila, če bo treba. Kako naj se ustavljamo pri nas, če država kliče na delo, ko vsega primanjkuje, ko smo v nevarnosti, da bodo ljudje od lakote umirali, če ne bodo delali. In če delati ne marajo, jih mora država k delu prisiliti. Tudi s tem se država brani. Ali ni izsuševanje močvirij, ki bodo služila kot polja, vsaj toliko potrebno kot zidanje vojaških utrdb? Ali ni vsaj toliko potrebno, da naši ljudje znajo uporabljati stroje kot orožje?“

Mislim, da je vloga Cerkve pri rešitvi socialnega vprašanja dobro zadel škof, ki trdi: „En dober krščanski sindikalist je v Afriki več vreden kot pa tri cerkve.“

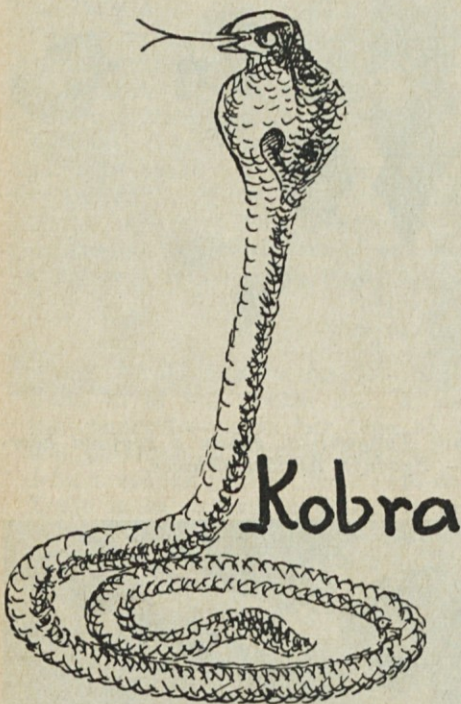

Predsednik nove afriške samostojne države Tanganjika, slikan s svojima hčerkama, prvoobhajankama. — Spodaj: Afriški delavec.

NEKAJ O SIAMSKIH KAČAH

Napisala in siikala M. KSAVERIJA PIRC O.S.U., Chiang Mai, Siam.

V raju je Bog preklel kačo. V mnogih krajih jo vsakdo, ki jo sreča, ubije ali vsaj beži pred njo.

Toda v Siamu ni tako: kača je simbol moči, modrosti, skrivnostnega vpliva. V siamski umetnosti ima kača važno vlogo: Vhod v Bangkoško univerzo Chululalongkorn stražita dve umetniško izklesani sedmeroglavi kači. Stopnišče, ki vodi k pagodi na hribu Doi-Suthep pri Chiangmai-u, obdajajo na obeh straneh mogočne kače. Pestre luske so napravljene iz raznobarnih porcelanastih ploščic, ki se lesketajo v soncu.

Pod varstvom kač-zaščitnic se romarji varno vzpenjajo preko 282 stopnic do zlatega svetišča Bude vrhu hriba.

Kraljeva ladjica za posebne obredne slovesnosti ima na sprednjem delu umetniško izklesano in vso pozlačeno sedmeroglavo kačo.

Nešteto prstanov, uhanov, zapestnic in ogrlic ima obliko kače. Lik kače je vsepovsod dobiti.

Pa tudi živih kač je tu premnogo. Vroče in vlažno podnebje, obilica vode, rižna polja, težko dostopne gošče, vse to kačam prija. Med 108 vrstami kač v Siamu je le 14 vrst strupenih in med temi imajo samo 4 vrste kač smrtonosen pik.

Največ kač je v osrednjem delu Thailandije, kjer so razsežna riževa polja z mnogimi vodnimi žilami. Težko je ugotoviti, koliko ljudi je letno pičenih od kač. Pasteur-jev zavod v Bangkoku ima seveda zapisnike, koliko ljudi se pride zdraviti radi kačjega pika, a ta seznam obsega le majhen odstotek od vseh, ki jih je pičila kača. Če niso prav blizu bolnice, je vsaka pomoč zaman. Bolnica v Lopbury, majhnem provincialnem mestu, beleži ca 250 primerov kačjega pika na leto.

Kraljeva kobra

Oglejmo si naše siamske kače malo podrobneje: Najbolj strupena je kraljeva kobra (King Cobra, Naja bungarus). Sijamci jo imenujejo „kača, ki laja“. To pa zato, ker glasno sika, kadar je jezna. Doseže dolgotost 4 - 5 metrov. Medtem ko večina kač beži pred človekom, ga kobra napade. Upre se

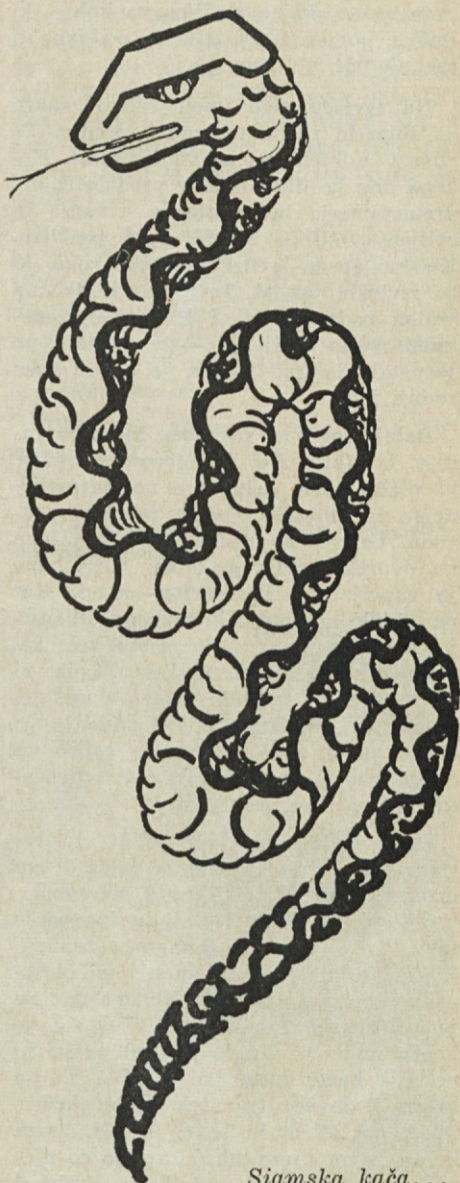
na rep in se počene tako visoko, da lahko človeka useka v lice. Pri tem se ji na obeh straneh glave koža razširi kot kapuca. Ima zelo velike strupene žleze, zato lahko vbrizgne toliko strupa, ko piči, da zadostuje za usmrnitev desetih ljudi. K sreči živi kraljeva kobra daleč od ljudskih bivališč, najraje v rižnih poljih, kjer lovi žabe in krastače. Pasteurjev zavod v Bangkoku jih redi v posebnih globokih rotundah in to za pridobivanje proti-strupnih injekcij. Toda v ujetništvu kača noče jesti. Okrog nje skačejo lepe zelene žabe, ona pa leži nepremično in hrepeni le po svobodi. Pogosto smo šle z našimi gojenkami gledat, kako jih krmijo. Uslužbenec zleze po lestvi navzdol v rotundo, zgrabi kačo za vrat in jo prisili, da odpre žrelo. Medtem ji že drugi uslužbenec potisne pod zobe stekleno ploščico, na katero brizga jezna kača svoj strup. Ko je izpraznila žleze, ji potisnejo v žrelo svežega mesa in ga ji z masiranjem spravijo v želodec. Tako ostanejo kače žive, a množe se ne. Zato mora zavod kupiti vedno novih od kačjih lovcev, ki jih v Siamu ne manjka.

Navadna kobra

Druga vrsta kače je navadna kobra (*Naja tripudians*). Teh je tu vsepovsod zelo veliko. Tudi navadna kobra je zelo strupena. Ako več dni ni nikogar pičila, tedaj so strupene žleze zelo polne in njen pik povzroči smrt v nekaj minutah. Rana ni posebno boleča, nekoliko oteče, pičen ud postane neobčutljiv. Toda strup vpliva na živčni sistem: jezik oteče, trepalnice se zapro, dihanje postaja vedno težavneje, bruhanje nastopi in v kratkem času se žrtev zaduši.

Taka kača pride često tudi v hiše. Pretekli teden sem bila v Bangkoku, v našem zavodu v Mater Dei. Nekega jutra je stalo na oglasni deski: „Ne hodite v kopalnico brez luči, sinoči smo tam ubili kobro“. Ena izmed naših sester je šla kot običajno zvečer ob 9,30 v ko-

palnico in je tam našla veliko zvito kačo. Naglo je poklicala še dve sestri redovnici na pomoč in vse so imele do-

Siamska kača...

volj posla, da so jo ubile; nič ji ni pomagalo sikati in se vzpenjati, naše sestre so bile zares pogumne. V Mater Dei imamo mnogo vode: naš vrt preprezajo temni prekopi in v njih se redi mnogo žab, ki so slaščica za kobra, ki lovi le ponoči. Tudi miši in podgane ji teknejo, če ni drugega.

Na igrišču smo imeli veliko omaro za žoge in razno telovadno orodje. Ta omara je imela spodaj velik predal. Nekega dne je bilo slišati v predalu čudno premetavanje in ropotanje, sikanje in cviljenje. Nihče se ni upal preblizu. Končno so se le našle hrabre roke, ki so izvlekle predal. Iz njega je skočila velika podgana, ki si je z urnimi nogami rešila življenje — v predalu pa je ostala kobra. Seveda je bil to njen zadnji lov.

Dobri Bog nas resnično čudovito varuje. V Mater Dei še nobene redovnice ni pičila kača, dasi smo na najrazličnejše že naletele v vseh prostorih zavoda. Le nekega večera je bila pičena na dvorišču mala gojenka. Hitro smo jo zapeljali v Pasteurjev zavod. Ker pa ni bilo bljuvanja in težkega dihanja, je zdravnik ugotovil, da je bila zelenka, (Lachesis Gramineus), katere pik ni smrtonosen. Zdravniki vedno vprašajo, kakšna je bila kača, ki je pičila. A če se to zgodi zvečer, je kačo težko videti. Zato je mnogo nezgod tudi zaradi napačnih injekcij.

Pravijo, da kobre žive po dve in dve skupaj, in če ubijejo eno, se pride druga maščevat. Mr. C. J. Agaard, naravoslovec, dopisnik Siam-Society, pripoveduje tole: Ko je bival v Sinagori (zapadni Siam), je imel navado, da si je po obedu privoščil kratek počitek. Nekega dne ga je prišel klicat služabnik, češ da je kobra na vrtu. Naglo je vzel puško in ustrelil kačo; nato pa je spet mirno legel. A že čez trenutek pride služabnik zopet klicat in tedaj je bila druga kobra že na stopnicah, ki vodijo do njegove sobe. Ustrelil je tudi to. Preiskal

je trupli živali in ugotovil, da sta bili samec in samica.

Samica-kobra leže v januarju 40 mehkih lupinastih jajc in jih skriva v varnem kotičku pod kako korenino. Po štirih tednih se skotijo kačice, ki takoj začnejo svoje kače življenje z lovom na muhe in druge žuželke.

Dober budist zlepa ne ubije kače. Zato jih je toliko v Siamu. Med pevsko uro v naši veliki dvorani v Regina Coelli nekoč naenkrat opazim precej veliko kačo, ki se je po sredi pomikala proti nam. Pomignila sem bližnjemu delavcu, ki je v neposredni bližini popravljal električno, da naj jo ubije. Pa tega nikakor ni storil. Vzel je metlo in jo je nalahno skušal spraviti iz dvorane. Kača je švignila kvišku in se mu ustavila. Pa jo je zopet kar nežno potisnil z metlo proti izhodu. Moje ugovarjanje, da je kača nevarna za deklice, ni nič pomagalo. Končno jo je spravil iz hiše, kjer se je izgubila v travi.

Se druge kače

Tretja zelo strupena kača je The Banded Krait (Bungarus fasciatus). Lahko jo je spoznati po žoltih in črnih obročkih, ki se izmenjavajo od glave do repa. V Pasteurjevem zavodu v Bangkoku jih imajo vedno lepo število. Dolga je do 3 metre, a silno počasna. Piči le, če stopiš nanjo. A tedaj je njen strup strašen. Žrtev začne krvaveti iz nosa in čeljusti, dihanje postaja nemogoče, modre lise se pojavijo po vsem telesu in smrt je neizogibna. Največ tovrstnih slučajev je med žanjci, ki se šele v temi vračajo iz rižnih polj. Bosa noga kaj lahko stopi na kraita, ki leži nepremično sredi steze zvit v klopčič. Kako priti tedaj do bolnice, ki je ure, če ne dneve hoda daleč?

Četrta strupena kača je Vipera Russeli, pravi tropični modras z značilnimi

zig-zag črtami od glave do repa. Dolga je 1½ m. Ko leže jajca, se mladiči takoj skote. Kadar je jezna, žvižga glasno kot človek. Zelo je urna in preden se človek zave, ga je že pičila. Njen strup povzroča strnjenje krvi. Če ugrizne v žilo, ni pomoči. Smrt sledi v nekaj minutah.

Poleg teh štirih je še 10 vrst kač, ki so tudi strupene, a njih pik navadno ni smrtonosen. Nekatere so krasne na pogled, živozelene z rdečimi pikami, druge so zopet ognjenordeče s črnimi progami.

Po velikosti se odlikujejo pitoni. Ti dosežejo dolgost celo do 10 m. So prav pohlevni in nimajo strupa. Pred nekaj leti so ujeli 4 m. dolgega pitona v našem kokošnjaku. Naše kokoške so zginele ena za drugo, končno pa je šel piton v past. Kako je bil lep! Živorumen s temno modrimi obroči in čr-

nimi lisami. Naši delavci so prosili, da bi ga smeli vzeti, kar smo seveda rade dovolile. Samo da bodo imele kokoške mir. Oni pa so bili zelo zadovoljni: previdno so odrli kožo, ki so jo prodali za drag denar, meso pa so si privoščili sami. Lepo rožnato in nežno je bilo kot kurje, za dva dni so ga imeli dovolj. Piton lahko celo leto živi brez hrane. Ako pa ima priliko, kot v našem kokošnjaku, je pa tudi jako požrešen. Tako si nabavi zalogo masti za postne dni.

V raji si je satan privzel podobo kače. Ko vidimo kačo, se spomnimo nanj. V Siamu ima veliko oblast. Vseposod ugotavljamo njegov vpliv. A to le mi misijonarji, ljudstvo ga ne prepozna. Kako težko jih je prepričati, da morajo pred njim bežati.

Dokler on vlada, Kristus nima dostopa.

M. Frančiška Novak O.S.U. (levo) skupaj s sosestrama na razstavi Rdečega križa v Bangkoku, pri kateri so sodelovale tudi tamkajšnje uršulinske šole.

po misijonskem svetu

JAPONSKA

Tokio, prestolica Japonske, bo v nekaj letih dobila svojo novo stolnico. Mesto ima 42 župnij in okoli 40.000 katoličanov med desetimi milijoni prebivavcev. Ker je Tokio glavno mesto Japonske in ima zdaj tudi svojega prvega kardinala, se je zdelo cerkvenim oblastem primerno zgraditi novo stolnico, ki naj bi bila v ponos vsej deželi, zlasti pa še katoličanom.

Kdo naj bi zgradil novo stolnico? Kardinal Dio je najprej želel, da bi načrte zanjo naredil kakšen japonski katoliški arhitekt. Ker pa ni mogel najti nobenega primernege, se je odločil za nekrščanskega, slavnega profesorja arhitekta Tange-ja, ki je naredil za novo stolnico osnutke, ki so bili najlepši in najmodernejši.

V kakšnem stilu bo zgrajena nova stolnica? Kakor kažejo načrti, bo to popolnoma nekaj novega. Kombinacija japonske in evropske arhitekture. Stolnica bo imela obliko romba. Stene bodo brez oken. Svetloba bo vsa prihajala od zgoraj, ker bo imela stekleno streho. Vsa zgradba izraža po eni strani preprostost, po drugi pa mogočnost in lepoto.

Katoličani niso ravno najbolj navdušeni za nove načrte, vsaj večina ne, ker so pač navajeni starih stilov v cerkvi. Vendar kardinal Dio je odločen, zlasti s pomočjo nemških dobrotnikov, speljati načrt do konca in dati tako japonski prestolnici novo stolnico.

AFRIKANSKA ŠKOFOVSKA ORGANIZACIJA

Eden izmed dobrih učinkov drugega vatikanskega vesoljnega cerkvenega zborra je bil dozdej tudi ta, da so se afrikanski škofje med seboj povezali in ustanovili razne odbore.

Vseh afrikanskih škofov je 299, ki so organizirani v 20. škofovskih konferencah, te pa zopet v devetih pokrajinskih, ki predstavljajo in zastopajo ves afrikanski episkopat. Načeluje mu afrikan-

ski kardinal Rugambwa, škof v Bukoba, Tanganjika. Občevalni jezik med njimi je francoski ali angleški. Osrednji škofovski odbor ima dva tajnika; eden je Janez Krstnik Zoa, nadškof iz Jaunde, Kamerun, za francosko govoreče, drugi pa Jožef Blomjous, škof v Mwanza, Tanganjika, za angleško govoreče.

Osrednji odbor je med zasedanjem vatikanskega cerkvenega zbora imel tri seje. Obravnaval je želje in predloge afrikanskih škofov, ki naj bi jih predložili na vesoljnem cerkvenem zboru. Določal je tudi, kdo bo v njihovem imenu govoril na zboru.

Afrikanski škofje so na drugem vatikanskem cerkvenem zboru branili stališče, da bi se v cerkvenem bogoslužju dovolila vsaj deloma uporaba domačega jezika. Kánon pa naj bi še naprej ostal v latinščini, v znak edinosti Cerkve.

EVHARISTIČNI SVETOVNI KONGRES L. 1964

38. evharistični svetovni kongres se bo vršil od 28. novembra do 6. decembra 1964 v Bombaju, Indija. Kardinal Gracias, nadškof iz Bombaja in predsednik pripravljalnega odbora, je že ustanovil razne pododbore, ki naj bi se bavili s pripravo tega kongresa. Glavni tajnik je španski jezuit o. Balaguer, prejšnji generalni vikar bombajske nadškofije.

Obvestila o vseh pripravah prinaša tedensko glasilo bombajske nadškofije s posebno prilogo: The Eucharistic Congress Bulletin. Izbran je že prostor, kjer se bodo vršila glavna zborovanja in slavnosti evharističnega kongresa. Pripravljalni odbor se je tudi že dogovoril z raznimi mednarodnimi potniškimi uradi za cenen prevoz inozemskih obiskovavcev. Za njihovo nastanitev bo poskrbljeno tako, da bodo nekaj potniških ladij v bombajskem pristanišču spremenili v plavajoče hotele, v kolikor ne bi mogli dobiti prostora v mestu.

Ena od zanimivosti tega svetovnega evharističnega kongresa bo tudi pred-

vavanje tipične indijske glasbe in indijskih narodnih plesov. Vodstvo te pripravljalne komisije za to točko ima o. Jurij Proksch, SVD, ki je že znan po svetu po svoji indijski plesni skupini.

Ker je meseca decembra v Bombaju najbolj primerno vreme, je upati, da se ob tega kongresa udeležilo veliko romarjev tudi iz Evrope in drugih dežel.

MISIJSKE NOVICE IZ INDIJE

20. oktobra l. 1962 so kitajske čete napadle indijsko obmejno ozemlje v provinci Assam. Vsa Indija se je prebudila iz spanja in postavila na noge, v obran svoje ljube domovine. Tudi katoličani so se ob tej priliki pokazali velike rodoljube. Indijski škofje so se takoj zbrali skupaj v Rimu, kjer so se tedaj mudili na drugem vatikanskem cerkvenem zboru, in so poslali ministerskemu predsedniku Nehruju posebno vdanostno brzojavko, za svoje vernike pa sestavili posebno pastirsko pismo, kjer jih pozivajo na žrtve v obrambo domovine, k pokorščini svetnim oblastem in k pogumu.

Kardinal Gracias iz Bombaja je s posebnim dovoljenjem sv. očeta Janeza XXIII. zapustil zborovanje cerkvenega zbora in odletel v Indijo. Nehruju je ponesel posebno poslanico sv. očeta in njegov blagoslov. V svoji stolnici v Bombaju je pa dve nedelji zaporedoma pridigal vernikom o potrebi edinosti vseh Indijcev za obrambo domovine proti zunanjemu sovražniku. Bombajska nadškofija je prispevala za obrambni sklad 25.000 rupijev, kar znese okoli 5.000 dolarjev.

Tudi katoličane je zajel ta splošni val navdušenja za obrambo domovine. Po cerkvah so duhovniki pridigali o ljubezni do domovine in opravljali posebne pobožnosti. Katoliške organizacije so pošiljale svtnim oblastem vdanostne izjave. V Shillongu, glavnem mestu ogroženega Assama, so katoličani sami, 20.000 po številu, organizirali posebno manifestacijo.

Kardinal Gracias je že po svojem povratku s cerkvenega zbora govoril na samo Sveto noč na prostem 30.000 glavi množici, med katero so bile zastopane tudi velike osebnosti kot Nehrujeva

rodna sestra, o ljubezni do domovine in potrebi edinosti.

Katoliška Cerkev v Indiji po zadnjih statistikah predstavlja še vedno neznatno manjšino. Vseh katoličanov je komaj 6,300.000 med 438 milijoni celotnega prebivalstva, kar bi zneslo 1,4 %.

Ti katoličani so razdeljeni silno neenakomerno po deželi. V nekdanji portugalski koloniji Goa in v državi Kerala jih je največ, kar 16,6 % vsega prebivalstva, v severnih predelih Indije kot v Kašmiru, Assamu, Orissi jih je pa komaj 0,4 %.

Vzemimo za primerjavo Kerala na jugu in Uttar Pradeš na severu. Obe sta po površini zemlje in po številu prebivalstva skoro enaki: 40.000 kvadratnih kilometrov in 17 milijonov prebivalcev, vendar kakšna razlika med njima! Kerala šteje 2,700.000 katoličanov, 2300 duhovnikov, 4 nadškofije in 12 škofij; Uttar Pradeš pa ima komaj 7.700 vernikov, 35 duhovnikov in eno samo apostolsko prefekturo.

Kje je vzrok, da v severnih predelih Indije Cerkev tako malo napreduje? Eden od vzrokov bo morda ta, ker so ravno tukaj središča indijske vere in kulture, sveta reka Ganges, sveto mesto Benares, kamor letno romajo milijoni Indijcev, da se operejo v sveti reki in očiščujejo svojih grehov. Tu se izobrazujejo stotine učencev in duhovnikov bramske vere, ki se potem razkrope po vsej Indiji.

Mnogi misijonarji so zaskrbljeni zaradi tega stanja in se vprašujejo, ali bi se ne dalo kaj storiti, da bi Cerkev tudi v teh državah bolje napredovala.

NEODVISNOST MALAZIJE

Koncem avgusta tega leta bo Malazija dobila svojo neodvisnost. Obsegala bo dosedanji malajski polotok, Singapur in tri dosedanje angleške kolonije v severnem delu otoka Borneo: Sarawak, Brunej in angleški severni Borneo.

Med 10 milijoni celokupnega prebivalstva je 40 % muslimanov, vključno temu je že do zdaj bil islam na malajskem polotoku državna vera. Do drugih veropripovedi so oblasti bile zelo strpne. Pomagajo pri vzdrževanju njihovih šol.

Prispevajo polovico h gradnji šol, učitelje pa plačuje država. Zahteva pa država tudi od katoliških šol, da morajo sprejemati učence muslimanske vere, in in ako jih je vsaj 15, jih morajo poučevati v koranu med šolskim poukom, svojih katoliških učencev pa ne smejo poučevati v verouku med rednim šolskim poukom, ampak preje ali pozneje.

Prvi malajski minister je sam zelo naklonjen islamu in ga podpira z vsemi sredstvi. Na državne stroške je dal zgraditi krasno mošejo. Mnogi poznavalci razmer se s strahom sprašujejo, ali ne bo tudi v novi neodvisni malazijski federativni državi islam proglašen za državno vero, zlasti ker se zdi, da tudi Angleži sami zagovarjajo ta načrt, da bi s tem dobili nekak protiutež proti arabskemu islamu z egiptovskim Nasserjem na čelu. Prvi minister Abdul Rahman je tudi pobornik načrta, da bi povezal vse južnoazijske muslimanske države v eno samo skupnost s Pakistanom skupaj, vendar Pakistan dozda j še ni hotel pristati na ta predlog.

MISIJONI V SEVERNEM DELU OTOKA BORNEO

Vsi trije apostolski vikarji tega ozemlja so izdali posebno pastirsko pismo, kjer z veseljem pozdravljajo neodvisnost nove malazijske države in izražajo upanje, da bo tudi v novi neodvisni državi vladala verska svoboda, svoje vernike pa opozarjajo na nove naloge, ki jih čakajo.

V zadnjih desetih letih se je število katoličanov zelo pomnožilo, od 29.700 l. 1951 na 80.850 l. 1961, število misijonarjev pa od 62 na 102. Število bi lahko še bolj narastlo, ako bi bilo več misijonarjev.

Med zadnjo vojno so skoro vse misijonske postojanke na otoku bile uničene po Japoncih, 9 misijonarjev je izgubilo življenje, ostali so pa morali ves čas vojne preživeti v koncentracijskih taboriščih, tri leta in pol. Po vojni so se srečno lahko vrnili na svoje misijonske postaje in so se z novim pogumom vrgli na delo.

Največ prebivalcev je naseljenih ob obali, v notranjosti otoka pa žive divja

plemena, do katerih še ni prišla civilizacija in so težko dostopna tudi za misijonarje. Po veri so največ animisti.

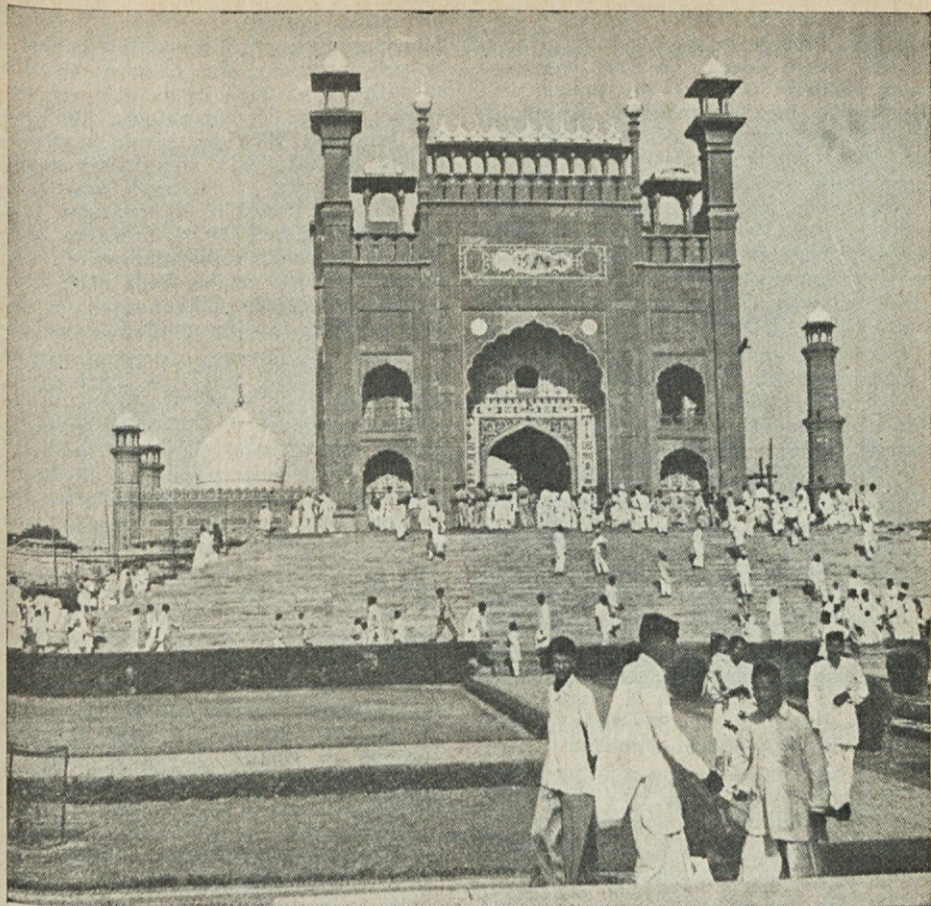
Peti del prebivalstva na otoku pa tvorijo Kitajci, ki imajo v svojih rokah vso trgovino in industrijo. Med njimi je veliko katoličanov; samo v Sibiu, Sarawak, jih je 7.000 med 20.000 prebivalci. Bilo bi pa med Kitajci še veliko več katoličanov, ako bi imeli na razpolago svoje lastne misijonarje. Dozdaj jih je okoli 20.000 vseh skupaj. Potrebno bi bilo zanje ustanoviti katoliške šole. Poskus je bil narejen v Sibiu, kjer je pet kitajskih maristov in dva ameriška ustanovila višjo šolo. Druga je pa v Kučingju.

Misijonarji na otoku se morajo boriti ne samo s težkim podnebjem, s pomankanjem osobja, ampak tudi s pomankanjem potrebnih sredstev, zlasti pa s pomankanjem sposobnih in dela voljnih katehistov. Na vsem severnem Borneo razpolagajo komaj z 85 katehisti. Stari umirajo, mladi pa se ne marajo žrtvovati brez plačila. Tudi v ta del sveta prodirajo nove ideje in novi tokovi, zlasti pa živiljski materializem, ki okužuje domačine.

TEŽAVE V SUDANU

Katoliška Cerkev v Sudanu preživlja težke čase. Apostolski delegat za južno Afriko nadškof McGeough se je po naročilu sv. očeta Janeza XXIII podal v Sudan, kjer se je mudil ves mesec, obiskoval misijonske postaje in tolažil vernike. Skušal je tudi posredovati pri državnih oblasteh, vendar mu ni uspelo. Tudi domačinski škof iz Sudana Irenej Dud Wau se je predčasno vrnil iz cerkvenega zbora v Rimu, da bi posredoval pri vladi in preprečil izgon misijonarjev in druge krivične zakone, vendar tudi brez uspeha. Raznesla se je celo novica, da je bil škof Dud ubit ob svojem povratku iz Rima, kar pa se je k sreči kasneje izkazalo, da ni bilo res.

Sudanska vlada hoče za vsako ceno uveljaviti islam kot državno vero tudi v južnih predelih dežele, kjer so muslimani v manjšini. 15. maja 1962 je bil izdan zakon o misijonskih družbah v

Mogočni vhod v Badšahi mošejo v Lahore (Pakistan). Dvorišče sprejme tudi do 100.000 molivcev. Zidana je bila koncem 17. stoletja.

deželi. Uradno zakon ni bil nikoli objavljen, vendar ga izvajajo z vso strogostjo samo proti kristjanom. Ena glavnih določb tega zakona je, da mora vsak misijonar imeti posebno dovoljenje od vlade za svoje delovanje. To dovoljenje poteče koncem vsakega leta, ko ga je spet treba obnoviti, lahko se mu pa tudi mirno odkloni. Tretji člen tega zakona določa naslednje: „Nobena misijonska družba ali kdo njenih članov ne more izvrševati nobene misijonske delavnosti razen tiste, ki je bila točno nakazana

v danem dovoljenju. Dovoljenje mora navesti vero, ločino, ozemlje ali kraje, kjer kdo sme misijonariti. Ministerski svet lahko v vsakem posameznem primeru naleži določene pogoje, ki se jih je treba držati.“

Vsaka misijonska družba, ki deluje v Sudanu, mora vladi dati točne podatke o vsem svojem osebju, premoženju in delovanju. Tujerodni misijonarji se morajo še posebej obvezati, da ne bodo v tujino pošiljali nobenih vesti o krivičnem postopanju.

Tudi katoličani sami potrebujejo posebnega dovoljenja od vladnih oblasti za krst svojih otrok. To dovoljenje državni uradniki izdajo le po velikem nadlegovanju in vseh mogočih zaprekah. Tako je neki katoliški oče moral napraviti 50 kilometrov dolgo pot do državnega urada za krstno dovoljenje. Uradnik mu reče, naj pride drugič in pripelje s seboj tudi svojo ženo. Ko spet drugič pride, mu pravi, naj pripelje s seboj vsakega poglavarja. Ko so tretjič prišli vsi trije, pa pravi, da nima zdaj časa, da bi jih sprejel.

Zastopnik vzgojnega ministra je prišel nadzirat šole. Ni dal samo pometati iz šol vseh križev in drugih verskih simbolov, ampak je kakim 20 učencem potrgal z vratu vse križce in svetinjice.

Ob času nedeljske maše priredijo za vse šoloobvezne otroke obvezne telesne vaje. Enako tudi ob času popoldanskega rožnega venca in blagoslova. Skličejo jih skupaj z bobni ravno pred cerkvijo. Iste metode, kakor jih je imel nacizem v Nemčiji in jih ima komunizem!

Vse misijonske šole so podržavili in za katoliške otroke je skoro nemogoče obiskovati te šole, ne da bi postali muslimani. Na višje šole pa šolske oblasti katoličanov niti nočejo sprejemati.

Tudi vse vaške poglavarje so zamenjali z muslimani ali pa so jih prisilili, da so prestopili v muslimansko vero.

Vlada ne dovoli nobenemu novemu misijonarju, naj bo katoliški ali pro-

testantski, vstopa v deželo. Še več! Stare misijonarje izganjajo iz dežele pod pretvezo, da njihovo bivanje ni zaželeno v deželi in da niso več potrebni. Samo od 25. oktobra 1962 do 16. januarja 1963 je moralo zapustiti Sudan 83 katoliških misijonskih moči: 25 duhovnikov, 17 redovnih bratov in 31 sester. Domačih duhovnikov ima pa Sudan komaj 20, katoličanov nad 400.000. Domačih duhovnikov sicer vlada ne izganja, vendar tudi njim onemogoča misijonsko delo s tem, da jih vrže v ječo ali pa jim naloži hišni zapor.

Vendar vkljub vsemu preganjanju se katoličani dobro držijo in vztrajajo v svoji veri. Neki vaški poglavar, ki je moral prestopiti v islam, je še svoje zadnje otroke, imel jih je 20, prinesel k misijonarju in ga prosil, naj jih krsti. V neki vasi je učitelj katoliške učence pretepal, ker so hodili v cerkev k maši. V znak protesta so začeli stavkati. Zadevo je vzel v roke muslimanski vaški poglavar, ki je dal prav učencem proti učitelju. Ker so mu grozili, se je enostavno odpovedal svoji službi in prestopil v katoliško cerkev. Mnogo katoličanov raje izgubi službo, kakor pa da bi prestopili v islam. Mnogo študentov pa se raje preseli na jug, zlasti v Ugando in Kongo, da lahko ostanejo zvesti svoji veri in mirno naprej študirajo.

Molimo radi za misijone v Sudanu, da bi jim kmalu zasvetila verska svoboda!

Vaše trpljenje je potrebno. "Vedite, vi, ki zametate bolezni, bolečine in muke in jim tako jemljete vrednost, da služite vaše trpljenje za povečanje zaloge milosti, potrebne za božje namene s posameznikom, z narodi, s Cerkvijo.

Vedite, vi molčeči, ki neopazno prenašate trpljenje dan za dnem, skozi mesce, leta, skozi celo življenje — vedite, da je to zaradi dni zveličanja, ki prihajajo nad človeštvo kot skrit čudež ali kot plameneč Damask."

Janez Messner

MISIJONAR O. SEDEJ S.J. - UMRL

Dne 22. junija 1963 je odšel pred Sodnika apostol in pionir. 24 Parganasa, jezuitski misijonar o. Viktor Sedej. Trideset let poprej je prišel z drugimi sobrati iz jugoslovanske province v Indijo, da bi polagoma prevzeli v Bengaliji v samostojno upravo cel 24. Parganas, ki je spadal pod belgijsko bengalsko provinco s sedežem v Kalkuti.

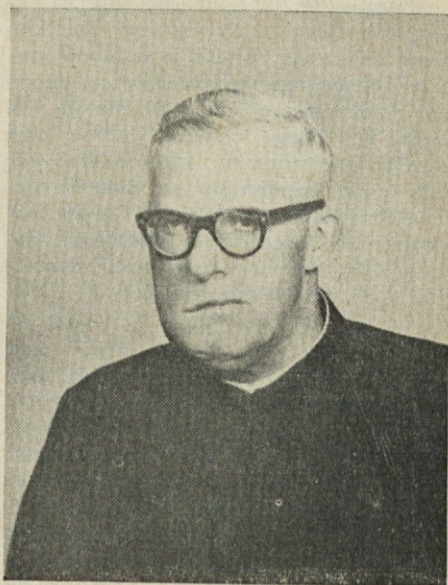
Rodil se je v Veliki Ligojni 5. septembra 1902. Krstil ga je naslednji dan kaplan Bernik na Vrhnikih na ime Viktor. Obiskoval je enorazredno ljudsko šolo, v Ligojni, nakar je v jeseni 1914 odšel v škofove zavode v št. Vid nad Ljubljano. Julija 1922 je maturiral. Njegov razrednik je bil profesor Luka Arh in eden izmed sošolcev Alojzij Odar. Ravnatelj je bil takrat dr. Anton Koritnik. Izpraševalna komisija je izjavila, da je „za obisk vseučilišča zrel z odliko“.

Novicijat je začel v Družbi Jezusovi 16. maja 1923 v Ljubljani. V drugem letu ga je nadaljeval v št. Andražu na Korokem, kjer je napravil prve zaobljube 21. maja 1925.

Od septembra 1925 do junija 1928 je študiral filozofijo na jezuitski filozofski fakulteti v Pullachu pri Münchenu. Maja 1928 je prejel nižje redove od kardinala Faulhaberja.

Na nadškofijski gimnaziji v Travniku je od jeseni 1928 do poletja 1932 bil profesor latinščine in grščine. Vmes je služil svoj kaderski rok pri Dravski bolničarski četi in v juliju 1929 kot redov—djak.

8. decembra 1932 je odpotoval iz Ljubljane preko Postojne v Benetke, odkoder je 9. decembra odplul z ladjo Conte Verde proti Indiji. Na indijska tla je stopil pri Bombayu 21. decembra 1932, na praznik Sv. Tomaža, apostola Indije. Mesec dni kasneje je začel svoje

O. Sedej v času svoje bolezni

bogoslovne študije na jezuitski bogoslovni fakulteti v Kurseongu. v Severni Bengaliji, 21. novembra 1935 je bil posvečen v mašnika po rokah nadškofa Ferdinanda Perier-a, D.J., iz Kalkute. Po končanih teoloških študijah v oktobru 1936 je bil poslan v Ranchi za zadnjo redovno probacijo od januarja do oktobra 1938. Slovesne obljube je napravil 15. avgusta 1940 v kolegiju Sv. Frančiška v Kalkuti.

Deloval je praktično v celotnem teritoriju 24. Parganasa. V Morapai-u šest let 1938-1943, dve in pol leti (1944-45) v Khari-ju; pet let v Basanti-ju (1946-50); nekaj mesecev (1950) v Raghhabpur-ju in končno 9 let (1954-62) v Baidyapur-ju. Od tu je bil za zdravljenje poslan v Belgijo in se je po kratkem obisku domovine vrnil z neozdravljivim rakom v Indijo, samo še

umret. V domovini je želel še malo pridigovati, pa mu je to oblast prepovedala, češ da nima za to „obrtne pravice.“

Rajni o. Sedej je bil eden najbolj nadarjenih jezuitov v svojem misijon-skem delokroju. Ljubil je naravno krasoto Darjeelinga in izgledalo je, da bo kar ostal kot profesor v St. Mary's Col-lege, Kurseong, ki je od lani v novi škofiji Darjeeling in kjer študira vsa leta obilo kandidatov za domačo du-hovščino. Raznih škofij. Tri lanske no-vomašnike domačine so vzdrževali za-dnja leta slovenski misijonski dobrot-niki med ameriškimi rojaki.

Poslan v 24. Parganas je postal po načrtih božje Previdnosti pionir rasti katoliške Cerkve na tem teritoriju. Raz-vil je gimnazije v Morapai, Khari in Basanti. Pozidal je drugo nadstropje misijonskega poslopja v Morapai; hišo in cerkev v Khari ter župnišče in novo cerkev v Baidyapur, ki jo je zgradil iz opek starega masivnega cerkvenega zi-dovja.

Med drugo svetovno vojno je skušal pomagati svojim vernikom do zaposli-tve. Nakupil je številne mreže za ri-bolov in večer za večerom odhajal na obrežje reke. Obilni ribji lov je mate-rijalno precej dvignil mnoge farane, ki so se obenem naučili bolj uspešno ribariti.

Nekaj časa je učil na poljedelski šoli v Raghapurju in nato istotam na St. Xavier's High School.

V Morapai je instaliral majhen mo-tor za elektriko. V Basanti in Khari-ju so z Diesel motorjem črpali vodo iz ribnikov. Nalovljene ribe pa so posta-le reden dohodek za mnoge revne.

Ljubil je svoje vernike in zanje ga-ral. Bil je po naravi v občevanju ne-koliko trd, z ostrim glasom, a zlatim srcem. Zato so ga verniki resnično lju-bili.

Z bicikljem je obiskoval svoje ver-nike v Marapai-u in kasneje v Baidya-pur-ju. Le-ta je ena najtežjih postojank

v 24. Parganasu, polna kač in težko dostopna v letni deževni dobi.

Često je imel težave z oblastmi ob zemljiških pravadah. Z leti se je tako izvežbal in poznal tozadevno pravo, da ni nikoli ničesar izgubil. Iz „Katoliš-kih misijonov“ se ga vsi spominjamo, kako je ponosno sedel na svojem rus-kem traktorju „Vladimirec-u“, ki ga je kar vzljubil. Znal je tudi ruski jezik in Rusi sami so ga občudovali ob srečan-ju na kalkutski poljedelski razstavi.

Ljudstvo pripoveduje o njem razne legende — po postavi je bil velik in močan —, kako je nekoč na primer z „enim prstom“ potisnil naprej čoln, ki ga 20 Indijcev ni moglo izriniti iz ka-nala, kjer je obtičal. Drugi omenjajo, da si je pri delu ob novi cerkvi v Baid-yapur-ju pretrgal svoj želodec, prosil za šivanko in nit ter se sam zažil.

Ko je rajni nadškof Dyer z veliko težavo prišel do njegove postojanke, da bi videl delo svojega misijonarja, je v govoru ljudem poudaril, kako ljubi mo-ža, ki tako trdo zanje gara.

Rajni o. Sedej se do konca ni mogel sprijazniti z mislijo, da je svoj tek do-končal. Končno se je vdal — silno ga je čeljustni rak v kratkem vzel —, pro-sil za sv. poslednjo olje in kmalu za tem umrl. Ko mi je sošolec o. Jože Cu-kale sporočil ob odhodu o. Sedeja na zdravljenje v Evropo, da bo začasno prevzel njegove posle v župniji Baidya-pur, ni najbrže računal, da je o. Vik-tor tako na koncu in da bo kar vrh-niški fari dan privilegij, da spet njen sin misijonar prevzame župnijske pos-le. Oo. Poderžaj, Demšar, Ehrlich in Cukale ter bratje Udovč, Drobnič, Vid-mar in Germek nadaljujejo svoje mi-sijonsko delo danes brez o. Sedeja. Naj bo duši indijskega misijonarja o. Vik-torja Bog bogat plačnik! In naj obudi med našo mladino vrednih in sposob-nih posnemovalcev!

Karel Wolbang C. M.

(Po „Ameriški domovini“, avgust 1963)

naši misijonarji pišejo...

Ameriški Slovenec v Ugandi

Fara v Euclidu U. S. A. je lani poslala enega svojih sinov v misijone. Je član kongregacije „Blessed Sacrament Fathers“. Deloval bo v misijonu, kjer je njegov naslov: Rev. Edvard Roberts. P. O. Box 452, Masaka, Uganda — East Africa. — Je rojen v ZDA, a zna še precej dobro slovensko.

Objavljamo v prevodu njegovo angleško pisano okrožnico vsem misijonskim prijateljem in novega slovenskega misijonarja s tem predstavimo bralcem „Katoliških misijonov“, priporočivši ga v molitev in tudi siceršnjo pomoč:

„Prisrčne velikonočne pozdrave Vam pošiljam iz Masake! Če boste imeli sončni dan, potem vedite, da je sonce k Vam prišlo iz Afrike. Vaše velikonočno sonce bo tedaj primeren simbol ne samo bleščečega vstajenja Gospodovega, ampak bo tudi sonce milosti, ki bodo prišle k Vam od Vaših misijonarjev iz Afrike. V mojih velikonočnih mašah bom prosil Jezusa Kristusa, da naj ogreje Vaša srca in poživi Vaše duhovno življenje z ljubeznijo do Boga in njegovih vernikov. Naj milosti Njegovega vstajenja teko v Vaše duše z veseljem miru.

Med tem pa bom skušal zaslužiti te milosti za Vas v postnem času, ko bom v nekoliko dni meri skušal biti deležen Kristusovega trpljenja. Največje trpljenje misijonarjevo je osamelost. Vkljub prijateljstvu prebivalstva se čutimo osamljeni — kajti kultura, standard in vrednote domačinov so nam tuje. In zato smo še po dolgih letih delovanja med njimi vedno tujci. Misijonar deli osamljenost našega Gospoda!

Nadaljnji vzrok našega trpljenja je v neučinkovitosti in neodgovornosti ljud-

stva, za katerega delamo in se trudimo. Na primer: da bi imeli tekočo vodo v začasni šoli in v šolski kuhinji, ne morem dobiti niti enega moža v fari, ki bi mi to storil. Kajti daleč okoli ni nobenega kleparja. Še več, v Masaki ljudje niso ničesar slišali o vodovodu; zato ni orodja. Nekaj primernih delov za napravo ima trgovina, ki je stara in ima le omejeno zalogo. Čakal sem celo uro, da so gosta pred menoj, nekega Afrikanca, odpravili.

Ljudje niso samo nedejavni, ampak so tudi nezanesljivi. Da smo posejali nekaj trave okoli šolskega poslopja, smo morali ponjo na drug konec mesta in jo prenašati skozi mesto. Nimamo vozila in smo skušali dobiti zanesljivo in zvesto osebo, toda vsaki dan smo morali odpuščati in najemati drugo osebo. Pogosto moramo sami prevažati 16 košar trave v našem šibkem Volkswagenu. Če pa potem pozabimo očistiti sedeže, predno sedemo v vozilo z našimi belimi oblačili, imamo nove sitnosti.

Tretja ovira je naše nepoznanje domačih jezikov. Od decembra, ko sem prišel, še nisem imel časa, da bi se priučil ugandščine. Seveda zaradi tega ne morem svojih želja in navodil povedati delavcem z njim razumljivimi besedami. Med njihovim in našim jezikom ni prav nobene podobnosti. Zato si je težko zapomniti njihove besede, tudi najbolj preproste, na pr.: „omusmali“ za žebelj, in „olulundulunduli“ za kožo. In še potem, ko si prilastimo nekatere besede, je treba med besede in tudi v besede vlagati razne zloge. Bagandčan zloga svoje besede skupaj, kakor mi delamo stavek. Na primer: Beseda „balimunkubirako“ pomeni: „malo ga bomo nabunkali zaradi mene“. Razumeli boste, da je učenje te-

ga jezika pravi križevi pot. Ves ta čas pa trpim zaradi tega, ker se z ljudmi ne morem sporazumevati.

Iz vsega tega boste razvideli, kako sem se mogel med postnim časom udeleževati trpljenja Našega Gospoda Jezusa Kristusa. Njegova milost mi daje pogum in me podpira. Podžiga me tudi zavest, da ti ljudje potrebujejo mojo pomoč, moje nasvete in moje vodstvo. Sad mojega trpljenja bo, da se bodo mogli ljudje dvigniti iz svojega trpljenja, iz revščine, iz nevednosti in nemoralnosti. Mnogi so že umrli; niso imeli in nimajo duhovnega, gospodarskega in socialnega življenja; potrebujejo vstajenja. In če bom mogel nekoliko pomagati pri tem vstajenju z mojimi molitvami, pokoro in osebo, bom zelo srečen. Vendar, med tem ko žrtvujem svoje življenje in moje delo domačinom, se spominjam tudi svojih prijateljev in svoje družine v domovini. Molim, da bi Gospod blagoslovil Vas in Vaše drage! Naj Vam podeli Svoj mir, Svojo srečo in življenje in naj z Vami deli veselje Svojega Vstajenja!“

Iz Francije se je oglasila bivša misijonarka s. Marija Ksaverija Črnič, O. S. U., ki je lani skupaj s sosestrami

morala zapustiti misijon na Guineji, o čemer tole poroča:

Arras, 28. januarja 1963

„Hitim, da Vas zagotovim o tako plemenitem darilu, 60 dol., ki ste nam ga dobrohotno poslali za naš misijon v Boké.

Vse je bilo izročeno v roke naše matere provincialke in služilo bo naši prihodnji ustanovi. Kajti, uganili boste na začetku pisma, da sem morala zapustiti Boké z vsemi drugimi misijonarkami in sem se vrnila v samostan v Arrasu... Predsednik republike Gvineje, Sekou-Touré, nas je pregnal iz naše šole... Ustanova je napredovala: imeli smo mnogo otrok, skupino gorečih katekumenov in že nekaj krščencev... Morale smo odpotovati in vse zapustiti: otroci niso niti smeli priti, da bi mi rekli zbogom... Msgr. de Malleville je bil izgnan in bratje Sv. Duha so morali po 56 letih dela v svoji šoli zapreti zavod, kajti Sekou-Touré želi, da naj bo pouk nacionaliziran. To je velika preizkušnja, toda darujemo to do bremu Bogu, ohranjujoč v srcu ljubezen do našega dragega misijona in upajoč, da se bomo nekega dne mogli vrniti v Afriko...“

KAKOR V NEBESIH - TAKO NA ZEMLJI

(SVETI EKSPERIMENT:)

(Drama je delo avstrijskega dramatika Hochwaelderja in bo v prevodu Nikolaja Jeločnika ter režiji Maksa Borštnika uprizorjena na skupni proslavi Misijonske nedelje in praznika Kristusa Kralja letos v Buenos Airesu.)

Avstrijski pisatelj in dramatik Hochwaelder je nastopil po drugi svetovni vojni. Drama, ki jo bodo uprizorili sodelavci slovenske misijonske akcije v proslavo misijonskega praznika in praznika Kristusa Kralja, je nastala v času, ko se je zlasti med najvidnejšimi predstavniki evropske književnosti razmahnil val vračanja k verski problematiki (dela Françoisa Mauriaca, Grahama Greena, L. Schneiderja, Juliena Greena, Kabbrija, Waugha, Morrisa) in so bili v delih glavni nosilci dejanja in idej katoliški duhovniki in redovniki. Hochwaelder je prenesel v drugo polovico 18. sto-

letja problematiko konflikta med svetno in cerkveno oblastjo — in to z močjo in osvetlitvijo, ki je bila podobna problematiki, katera se je pravkar zaključila z vojskami in revolucijami druge svetovne vojne.

Glavni problem dela je: ali moremo in smemo slabotni verniki na zemlji upodabljati božjo podobo sveta po zamisli svoje pameti in lastnih načrtih. Ali so naši naporji res po božji volji — ali moremo reči: Naši načrti so božji načrti. Pogosto nam božja Modrost odgovarja: „Vaši načrti niso Moji načrti... moje kraljestvo ni od tega sveta.“

VSEBINA

Jezuitska provinca, ki ima svoj sedež v Buenos Airesu, je v sosednem Paragvaju ustvarila redukcije, kamor je sprejemala indijanske rodove, ki so bežali pred španskimi osvobodilci, da jih ti ne bi zasužnjili... V trideset redukcijah so jezuiti ustvarili — z dovoljenji in pooblastili španskih suverenov, kraljev v Madridu, prvo državo z idealnim socialnim in kulturnim redom. Indijanci so vedno bolj množili število prebivalstva, versko življenje med njimi je lepo raslo, ustvarjal se je socialni red, kjer ni bilo denarja in je bilo vse skupna last. Življenje je bilo vzgledno, razmah čudovit — Indijanci so bili veseli življenja in rešitve v zaščiti vere in Cerkve — vsaka redukcija se je bližala višku prosperitete, dasi sta bila v vsaki redukciji navadno navzoča za voditeljsko in pastirsko misijonsko akcijo samo po dva jezuita. Vse je kipeló proti nebu kot viden dokaz božjega blagoslova...

Toda zgled Paragvaja je bil preveč nevaren za ostale španske posesti v Južni Ameriki. Proti delu jezuitov v redukcijah so se začele v Argentini dvigati obtožbe španskih cerkvenih in javnih oblasti: tožili so jezuite v Madrid, da so ustanovili družbo, ki ruši Španijo v njenih posestih, onemogoča razmah španskih trgovcev, ker je tekma z gospodarstvom jezuitov nemoogoča — jezuiti so paragvajsko posest organizirali kot samostojno politično in vojaško enoto — in čakajo samo še na zadnji znak, da se dežela upre in odloči od španske krone. V Rim so šle iz Buenos Airesa tožbe cerkvene hierarhije, da jezuitje grade v Paragvaju državo, ki bi naj bila neke vrste božja država; indijanski rodovi zahajajo tja, ker menijo, da je tam Bog sklenil ustvariti raj na zemlji. Indijanci ljubijo Boga, ker jim daje vsega v izobilju... poskus obnove napake, ki jo je v 16. stoletju zagrešil že krivoverec Kalvin v Evropi s svojo državo v Ženevi.

Toda v Madridu in v Rimu v obtožbe iz Buenos Airesa v celoti ne verujejo. Pošljejo v Buenos Aires vizitatorja, ki naj tehtnost obtožb proti jezuitom ugotovi; vendar so že sklenili, da morajo jezuiti redukcije ukiniti.

DRAMA

Dejanje se začne v hiši jezuitskega provinciala v Buenos Airesu in traja samo en dan. Provincial mora sprejeti obisk španskega vizitatorja iz Madrida — v dvorani se začne proces. Preiskava dokaže, da so vse obtožbe proti jezuitskim načrtom in delu v Paragvaju izmišljene. Saj so bili

namreč jezuiti v vsem še bolj previdni, ko so spoznali, kako se dviga odpor proti jezuitom v Evropi in kako sta Francija in Portugalska jezuite že izgnali. Toda provincial bi moral kljub ugotovitvi, da se vse obtožbe proti redukcijam lažnjive in krivične, pristati na zahtevo španskega vizitatorja, da vse redukcije ukine in izroči v roke vizitatorju, zastopniku državne oblasti. Meni, da se mora upreti, saj je bil priča božjega blagoslova nad svojim delom. Vizitatorja in njegovo spremstvo proglasi za jetnike. Tedaj se pa iz skupine španskih potnikov, ki so prišli istočasno z vizitatorjem iz Evrope, odmakne potnik; provincialu — samo njemu — se razkrije kot vizitator jezuitskega reda, odposlanec generala jezuitskega reda. Prišel je iz Rima, da provincialu pove, da nima prav, ko po svojih mislih in spoznanjih sodi, kako je dobro ravnal, ko je ustvaril državo v Paragvaju, ki da je zgrajena po božjih zakonih. Kristus ni prišel na svet, da bi gradil države in ustvarjal blagostanje po zakonih človeške pameti... Bil je na zemlji, a je bil revež in je tudi kot siromak umrl. Poskus z Indijanci je zgrešen — spravil bo na rob prepada tudi jezuitski red, ki prav sedaj ne sme v konflikt s špansko oblastjo, ko mu kopljejo grob že skoraj v vseh državah Evrope (1776. bo sv. stolica res morala jezuitski red na pritisk Španije razpustiti). Provincial se ukloni, ves skrušen se zruši pod sliko sv. Frančiška Ksaverija, jezuitskega misijonarja, ki je šel reševati daljni Vzhod, pa pri tem umrl v bedi in zapuščenosti...

Redicij v Paragvaju mora biti konec, moment tragičnosti dežele ima svoj višek v zlomu, ki ga doživi provincial: doseže popolno pokorščino reda in prebivalcev redukcij ukazom svojega generala v luči pravega spoznanja tik pred smrtjo. Kar je hotelo biti sveti poskus, se je izkazalo kot slabotno delo človeške pameti in omejenosti — vsem ostane kot največja tolažba in moč le molitev: Kakor v nebesih, tako na zemlji...

POMEN

Evropska in svetovna kritika je delo pozdravila kot močan izraz umetnostne sile mladega avtorja, ki je potem napisal še več del, (med temi tudi delo iz francoske revolucije „Državni tožilec“, ki je bilo igrano tudi na odru ljubljanske Drame). Delo je zajelo po svoji problematiki, po umetniški moči pa je prodrlo na odre vodilnih svetovnih gledališč in se npr. v Londonu in v Parizu glavne vloge igrali najbolj slavni igralci sodobnosti.

Svet se je trgal iz strahot vojska in revolucij — vse je še hromelo v trpljenju, ki je velo iz koncentracijskih taborišč, iz množičnih pokolov nacistov in komunistov — najbolj prizadeta je bila Cerkev. Trpljenje je bilo tolikšno, da je bilo skorajda težko verovati v nujnost predanosti, s katero je bilo treba sprejemati tudi to kot izraz božje volje in modrosti. Iz krvi mučencev in svetnikov bi moralo zrasti kraljestvo božje na zemlji, toda vse se je zaobrnilo; zlo je zajelo še večji del sveta, kot pa je bilo to pred izbruhom druge vojske in revolucij.

Kakor v nebesih — tako na zemlji: Iz tega klije moč, ki je edino poroštvo prave poti.

R. J.

V proslavo Misijonske nedelje in praznika Kristusa Kralja

V nedeljo, 27. oktobra popoldne,
v dvorani Slovenske hiše v Buenos Airesu:

Hochwälderjeva drama v petih dejanjih,
v prevodu Nikolaja Jeločnika
in v režiji Maksa Borštnika,

KAKOR V NEBESIH, TAKO NA ZEMLJI

(Sveti eksperiment)

Veličastna misijonska igra iz zgodovine
paragvajskega jezuitskega misijona.

Noben rojak ne bo zamudil te izredne predstave
svetovno sloveče verske drame, ki je istočasno
velika duhovna in umetniška vrednota.

Podrobnosti v naših tednikih.

SLIKA na prvi strani ovitka: S. Anica Miklavčič v družbi s svojimi učenkami na izletu po lepi japonski zemlji. — Slika tu levo: Slovenski misijonar Franc Pregelj, jezuitski brat, v družbi s svojim predstojnikom v Afriki.

IZ VSEBINE: PAVEL VI in misijoni — Rumena nevarnost in naš čas — Kitajski prevod sv. Pisma — Afriški delavec — Nekaj o siamskih kačah — Po misijonskem svetu — Misijonar o. Viktor Sedej S.J. umrl. — Naši misijonarji pišejo — K predstavi: „Kakor v nebesih, tako na zemlji.“

PROSIMO, PORAVNAJTE
NAROČNINO!

ŽE VNAPREJ: BOG PLAČAJ!

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26

Director responsable: Lenček Ladislav C. M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Bs. Aires

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 250, podporna 500, dosmrtna 3.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike: 300 (600, 3.500) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušno-pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540
Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.
Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.